

Masa(l)ları Birleştirelim

Sencer Berrak

24 Kasım 2007(4): ‘Cumartesi günleri hep evde misindir?’ diye sordu ses. ‘Ses’ dedim, ‘Ben haftada altı gece dışarıdayım, Cumartesileri sokakları amatörler bırakmayı tercih ediyorum taam mı?’.

Bunun üzerine Ses mecmuasından sorular sorup duran sarışın muhabir bir hışımla ekipmanını toparlayıp basın toplantısının yapıldığı salondan çıktı. Çıkması ile ensesine yediği Magnum 45’lik kurşunun etkisiyle beyninin kaldırımın dört bir köşesini sulaması yaklaşık aynı saniyede oldu. Burada söylediklerimi bünyenizin sindirmesinin pek kolay olmayacağını söylemişim size diyerek bir kahkaha attım kahkaha atasım yokken. Bu yüzden epey sahte çıktı kahkaham ve ben de 28 gündür kestiğim sudoku aleti kuponlarını avucumda sıktım. Ben eğer bütün bunlara katlanabiliyorsam, yıllar önce Yasemin’le gece cimnastiği sırasında edindiğim esnekliktendir. Günümüz neslinin esnekliğini borçlu olduğu kimse olmamasının verdiği borçluluk duygusuyla ceplerimi yokladım. Hakan Peker’in tanıdık bir melodisi çalıyordu kafede¹. Kafamı kaldırdığımda milli olimpiyat komitesinin yakmamı beklediği meşaleyi burnumun dibinde gördüm. Olimpiyat meşalesini sen tut, etrafta ateş bulamadığın için söndür, olacak şey değildi. Nitekim ben de mekanik kadın sesi hangi durağa geldiğimizi söylemeye fırsat bulamadan kendimi metrodan dışarı attım. Meşale, ben ve etrafımdaki Ülker Hanımeller kalabalığı Taksim meydanına çıktığımızda güneş çoktan batmış ve hava oldukça serinlemişti. Bu yüzden kısa kollu bir şeyle dışarı çıktığımızda hepimizin aklına bu hikaye gelmeli ve eve dönüp üzerimize uzun kollu bir alternatif almalıyız.

24 Kasım 2007(3): Garip bir gülüşün var dedi beni yatırmaya gelen gardiyan. ‘Buradaki herkesten daha fazla garip değil!’ dedim hemen savunmaya geçerek. Sonuçta burada olmamın sebebi de o gülüş değil miydi? Daha tam uyanmadan yüzüme söz geçiremediğim zamanlarda pırlayan o gülüş, hatırlayamadığım kadar çok kez başımı belaya sokmuştu. Soldan sağa mı sağdan sola mı gülünmesi gerektiğinin daha açıklığa kavuşmadığı zamanlar olduğu için çoğu göreni şoka sokan bir gülümsemem vardı. Kahkaha attığım zamanlarsa sadece 25 yaşın altındaki sporcu erkeklerin yanımda kalmasına izin veriyorlardı. Dünyanın en öldürücü gülüşüne sahip olmanın bir bela mı yoksa bir hediye mi olduğuna karar vermeden durmuş gazete bayiiinin kenarında, ayakkabımdaki çamurları kaldırım kenarına sıyrıyordum. Camın kenarında gözümün kenarına çarpan karikatürdeki uzun konuşma balonu, tanıdık bir ateş, elektrikli sobanın açık havada yaydığına benzer bir güvenilirlik havası yayıyor. ‘Ne işim var burada?’ diye düşünürken burada enfes kahve falı baktıklarını hatırlayıp hemen iki kahve söylüyorum. İki fincanı da aceleyle içtikten sonra iyi bir fal çıkma şansımı ikiye katladığımı bilmenin gururuyla bir fincanın üzerine yüzüğümü diğerinin üzerine de Sprite açma halkasını bırakıyorum. Az sonra falcı kadın geliyor, yarıda bırakmak zorunda kaldığı Keanu Reeves filmi yüzünden normalden bile daha az sempatik. ‘Evet diyor, evet kimin falına bakıyoruz?’ Benim diyemiyorum, içtiğim fincanın bile sorumluluğunu taşıyamıyorum. Parmaklarımın ucuna basa basa gecenin karanlığına doğru süzülüyorum.

---

¹ Hey Corç Versene Borç veremem Maykıl Bende de Yok

24 Kasım 2007(2): ‘Hahaha!’ diyerek güldü.

- ‘Beni bugüne kadar hangi oyunda yendin ki bunda yenebilesin?’ diyerek aşağılarcasına Monopol’e eğdi bakışlarını.

- ‘Yeneceğim anladın mı yeneceğim seni pis’ diyerek bir tokat attım gülümseyen yanaklarından hangisi olduğunu hatırlamadığım bir tanesine.

- ‘Yetmez mi sattığın otellerimiz, evlerimiz Allah’ın cezası. Seni iki tur boyunca hapiste bıraktığımızı ne çabuk unuttun ha?’ diye tükürüklerini saçtı yüzüme doğru. Vali Konağı Caddesi’nden bir daha geçmeyeceğime kim bilir kaç kez yemin etmiş olmama rağmen amcamdan kalan bütün o mirasın büyüüne kapılmış, çocukluğumun geçtiği bu lacivert sokaklara gelmişim. Ellerimi kaldırıp duvara yaslanmamı söyleyen polislerin sahte para suçlamasıyla beni götürdükleri nezarethane dışında her şey ama her şey eskiden hatırladığım gibiydi. Monopol’ün belki de iyi bir şey olabileceğini düşünerek bilgisayarımda yanıp sönen Windows logosuna parmağımla iyi geceler dileyip uyudum.

24 Kasım 2007: ‘Epey zaman olmuş öyle değil mi?’ dedi üstümüze doğru şaplattığı suların az üzerinden. ‘Epey zaman oldu evet’ dedi babam hepimizin arsenikmişçesine kaçtığımız dalgaların tam ortasında dikilerek. ‘Teyzemler nasıl? Ufaklığın dişleri çıktı mı?’ diye sordu üzerimize doğru fırlatmaya devam ettiği su öbeğinin kenarında dikilirken. ‘İyiler iyi, sağol, kuzenin haftaya askerden dönüyor, teyzen onun sevdiği börekleri yapıyor mutfakta durmadan!’ diye bağırdı babam. *Börek* kelimesinin sadece ‘bö’ hecesini duymuşçasına kontrolünü kaybeden kuzenim önce babamı öldürdü, sonra soluklanmak için oturduğu çay bahçesinde bir çayın 5 YTL olmasına sinirlenerek garsonu ve başgarsonu öldürdü. Evine dönmek için bindiği otobüs de bir arabaya çarpınca tam 45 dakika başka bir otobüsün gelmesini bekledi diğer yolcularla. Gelen otobüs zaten tıka basa dolu olunca ter kokuları arasında sıkış tepiş gittikleri yolun kalan kısmı kabustan farksız bir hal aldı. En sonunda eve geldiklerinde tüm ailelerini öldürdükleri için kendilerini sıcak bir tabak yemekle karşılayacak kimse olmaması da başlı başına bir ceza değil miydi? Yeni Asır bütün bunlara bir cevap vermiş olmalıydı diye düşünerek imbata karşı gazetesini açtı. Zeytinyağı kokulu hava Hasan Tahsin Hasan Tahsin kokuyordu.

09 Haziran 2007(2): Üzerimde sabah yeni giydiğim tişörtün uyarı plastiği ile tam sekiz saattir dolaşmama rağmen fark etmediğimi fark edince bir kahkaha patlattım. Tişört dediğin açılıp giyilip sonrasında çıkarıp kenara atıldıktan sonra yatağa yatırılıp kokusu koklanan bir tekstil yan ürünü müdür? Bir tişört bir kendinden geçme anında yırtılıp atılabilir umursamazca, ama aynı tişört toz bezi olduğunu görmektense hayatına son vermeyi tercih de edebilir. Üzerinde komik bir yazı falan olmamasına rağmen, insanları kendine güldürmesine kızarken koltuk altları terledi sinirden. Koltuk altları her terlediğinde yaptığı gibi bir duş almaya karar verdi ve çamaşır makinesine dar attı kendini. Yanlışlıkla renkli programında yıkadı kendini ve yanında ne bir çorap ne bir neşeli don olmasına rağmen rengarenk çıktı dış dünyaya yeniden. Bu kadar neşe, bu kadar renk hayra alamet olamazdı, aşık olmalıydı.

09 Haziran 2007: Bir gün bir popo, bir meme, bir pipi, bir de kıl dönmesi yolda gidiyorlarmış. Popo içlerinde en neşeli ve şen, hatta çoğu zaman şakrak olanlarıymış. İki yanağını ayıra ayıra kahkahalar atmaya başlamış. Bu sırada meme de soğuktan kabaran uçlarına sakın olmalarını söylüyormuş. Pipi de çok çışı geldiği için iki büklüm olmuş ve bu durumdan kurtulmak için erotik düşüncelere dalmış. Kıl dönmesi de operasyonla kadın olduğundan beri almaya çalıştığı pembe nüfus cüzdanını bir kez daha öptükten sonra çantasına koymuş. Neşeli popo 'elim sende' oynamayı teklif etmiş ama kimse popoya elini sürmek istemediği için onunla alay etmişler ve oynamamışlar. Neşeli popo hüzünlü olmuş bunun üzerine ve kahverengi top şeklinde gözyaşı damlaları dökmeye başlamış. Pipi o sırada sünnetin neden vahşi bir uygulama olduğu ile ilgili tuluatına girişmiş ki, meme bundan sonra doğru yolu bulduğunu ve başını örtmeye karar verdiğini ilan ederek sütyenine bürünmüş. Kıl dönmesi poponun yanına gitmiş, birlikte nasıl bir sinerji yaratacaklarını anlatarak onu kandırmaya çalışırken, kaldırımın karşısından bağıra çağıra yaşlı bir kadın gelmiş. Hepsinin kafasına çantasıyla vururken 'Sizi terbiyesiz arlanmaz sapıklar' diye bağırıyormuş.

07 Haziran 2007(2): Bir ton ıvır zıvır haberin arasında gözünüzden kaçmış olabilir ama gelecek hafta uzaylılar ziyaretimize gelecek. Bir ton uzaylının arasında gözünüze kaçmış olabilir ama ziyaretçiler toz içindeler. Ziyaretçilerden biri gözünüze takılmış olabilir ama uzaylının ardından taş atmak ne kadar ayıpsa ziyaretçilere göz dikmek de öylesine ayıp. Bir uzaylının ziyaretçisi olmak varken onların ziyaretimize gelmesini beklemek tembelliğe kaçmak değil midir? Haberlere çıkan uzaylı ziyaretçiler kadar, tüm kameralardan saklanmayı başaran uzaylılar da var aramızda, toz toprak içinde de olsalar. Bir uzaylı neden her zaman meczupları ziyaret eder? Aramızdaki en eğlencelilerin onlar olduğunu bilecek kadar ileri bir uygarlığa mı sahipler? Kısacası söylemek istediğim gelecek haftaki uzaylı ziyaretinden önce badanalanacak onlarca bina, biçilecek hektarlarca çim, tamir edilecek yüzlerce duvar varken bu satırları okumanız zaman kaybı değilse nedir?

07 Haziran 2007: Eşimle uzun tartışmalardan sonra artık ailelerimize açılmaya karar verdik. Önce benimkiyle başlamak üzere akşam annemlere gittik.

- 'Anne biz her gün sevişmeye başladık, deniyoruz' dedim. Annem koltuğundan bir karış havalandı ve o kocaman gülümsemesiyle,
- 'Ciddi mi oğlum? Oh be nasıl sevindim anlatamam. Babanla konuşup duruyorduk bu konuyu biz de. Neler deniyorsunuz?'
- 'Kelepçe, deri çamaşırlar, uzun topuklu ayakkabılar ve kutu kutu şokella aldık. Biz de yeni başlıyoruz aslında. Pek bir ilerleme yok henüz' dedim. Babam kısa bir homurtudan sonra bacak bacak üstüne attı ve piposundan derin bir nefes çekti. Annem,
- 'Peki korunuyor musunuz kızım? Bu işler şakaya gelmez, bizim Osman abinin elinde kalan sperm damlası gece uyurlarken yürüyüp hamile bırakmıştı hanımını.'
- 'Aman anne çocuk muyuz biz? Utandırmasana bizi' dedim işveli bir sesle.
- 'İyi iyi her şeyi de siz bilirsiniz zaten sustum, ama sevin birbirinizi böyle her gece, babanların da haberi var mı kızım?' dedi annem.

- 'Yok onlara sürpriz yapmak istedik, buradan sonra oraya gidip onlara da anlatacağız' dedi eşim.
- 'Geç oluyor anne biz kalkalım. Kaymaklı ekmek kadayıfı ve ballı şöbiyetler için teşekkürler. Baba hiç rahatsız olma' dedikten sonra kalktık.

31 Mayıs 2007: Bir deney yapmaya karar verdim. Bir şey için yeterince isteyerek ve içten dua edersem gerçekleşip gerçekleşmeyeceğine bakacaktım. Kontrol grubu olarak da çok istediğim başka bir şey için hiç dua etmemeye karar verdim. Filmlerde yatağın kenarında dizlerinin üzerine dua ettiklerini görmüştüm çocukların. Ben de böyle yaparken babama yakalandım ve enseme bir şaplak yedim. Bir çok fatiha ve onun üç katı kadar kulhuvallahu sonra deneyim hala bir sonuca varmamıştı. Ne bisikletten ses vardı ne de kaykaydan. Kabenin içinde namaz kılınabildiğini ve herkesin seccadesini ayrı yönlere serebildiğini hatırladım tam o anda. Bu bilgi ışığında ve İstanbul'un susuzluğunda aldığım teyemmümün kumları dişlerimin arasında kırırdarken kapının önünden gelen zil sesine koştum. Üzerinde kocaman lacivert bir fiyonk olan bisiklet bütün ihtişamı ile beni bekliyordu. Deneyle ilgili her şey aklımdan uçup gitti ve anneme babama ve katkısı var idiye tanrıma teşekkür ettikten sonra pedallara asılıp uzaklaştım.

30 Mayıs 2007: 'Uzak doğuluların neden sadece tek bir yüz ifadeleri var?' diye sordum. O tek yüz ifadesini 'Bilmem ki' anlamında kullandı. Biraz daha yürüdüktan sonra aniden 'Hiyaaaaaayt' diye bağırarak bir karate darbesi savurdum. Tökezlenip yere kapaklandıktan sonra kalkıp dizlerini ve üstünü başını silkti. 'E hadi ama dostum, kamikazeye mi geldik dedikten sonra zorla dans ettirmeye çalıştım. Bütün sululuklarıma sabırla katlanması beni çıldırtıyordu. Sabrının taşacağı noktayı bulmak üzere hassas noktalarını parmaklamayı sürdürüyordum. Birkaç adım sonra 'Domo arrigato mr. Roboto' nakaratını bağıra çağıra söylemeye başladım. İşte bu anda delirdi ve sırtında taşıdığı samuray kılıcı ile kafamı uçurdu. Bütün bunları konduğum yerden yazıyorum ve aklını arayan vücudum çok komik görünüyor. Aynı anda o da 'Ben Japon değilim. Kazakım Kazakk!' diye bağırmağa başladı.

26 Mayıs 2007(4): Bazı şeylerin dile getirilmeden üzerinde hemfikir kalınması değil midir ki en özlü iletişim yöntemlerinden biri? İşte böyle bir sessiz konuşma anında gözlerimiz karşılaştı ilk kez. Katıldığım resim dersinde modellik yapmaya gelmiş yirmi, yirmi beş yaşlarında kısa kumral saçlı, 1.75 boylarında bir denizkızıydı kuyuksuz. Fırçamın her darbesinde üzerinden güneş ışınları saçım saçım saçılırken, vücudunun farklı bir kısmını tuvalime aktarıyordum. Van Gogh sarısı bile renksiz kalıyordu teninin ışıltısına geldiğinde sıra. Bütün güzellik modeldeyken ressamın onu tuvale aktarması abesle iştigal gibi geliyordu ama yine de paletime daldırıp daldırıp çıkarıyordum fırçamı. Bir saate yakın süredir hareketsiz duran bedeni yavaş yavaş sızlamaya başlayacağı için fırçamla yumuşak bir masaja giriştim bedenine. Alnımdan sızan terin tuzlu tadını dilimle tattıktan sonra, bir bakış daha atmak için kafamı kaldırdım ve o sırada gözlerini üzerime dikerek konuştu:

- 'Bu bir portre çalışması olacaktı. Beni nü çizmeye hiç hakkınız yok' diye bağırarak yanıma kadar geldi, tuvale tükürdü ve bana bir tokat attıktan sonra sınıfı terk etti.

Arkasından gitmeli miyim acaba.

26 Mayıs 2007(3): 'Haydi gidelim bağıralım çağıralım camları aşağı indirelim, bu düzeni değiştirelim' dedi.

- 'Neden bağırıp çağırıyoruz? Adam gibi topumuzu oynasak olmaz mı?' dedim annemin elime tutuşturduğu reçelli ekmeğin son lokmasını yutarken.

- 'Apartman çocuklarını sindirip pustomuş olabilirler ama bizi asla, artık bir şey yapma zamanıdır, anlıyor musun beni. Böyle oturup sustukça, ne biz ne de kardeşlerimiz asla gönlümüzce koşturamayacağız bu apartman aralarında' dedi. Elimden tutup hızlı adımlarla maç için sözleştiğimiz bahçeye doğru ilerledi. Hızlı minik adımlarla takip ettim. Bir sınıf üzerimde okumasına rağmen hepimiz onu tanıyorduk. Sanırım *Che* lakabını da beslenme çantasında ne var ne yoksa herkesle paylaşması yüzünden kazanmıştı. Bir şeylerin değişebileceğini düşünecek kadar genç ve saf olmalıydık ve o nefes kesici karizması nedeniyle hepimiz ona sonuna kadar inanıyorduk.

Bir süre sonra maçın heyecanıyla ter içinde kalmış bir kaleden öbürüne koşuyordum ve *atan alır spor* oynamadığımız için de dışarı giden bütün topları ben alıyordum. Ömer'in abandığı bir top gözden kayboldu ve arkasından koştum. İkinci kattaki Rıza Amcaların balkonuna kaçmıştı ve ne yazık ki Rıza Amca elinde koca bir bıçakla topumuzu rehin almıştı. İki adım arkamdan *Che*'nin nefesini duyduğum için fazla korkmuyordum. Fakat özür dilemeye fırsat kalmadan defalarca bıçağı topa soktu çıkardı, soktu çıkardı. Patlak topu ayaklarımızın oraya fırlattıktan sonra içeri girdi.

Düzen bir kez daha galip gelmişti ve biz yenilmiştik, ancak hiçbirimiz maça başladığımız küçük adamlar değildik artık.

26 Mayıs 2007(2): Sevgilimle bir yaz günü yeni üstü açık arabamla gezmeye çıkmıştık. Sıcak bir yaz günü olmasına rağmen tatlı bir esinti olduğu için bir sürü yazlık kıyafet içlerine bulabildikleri insanları tikiştirmiş, etrafta beyazlıklarını yarıştırıyorlardı. Sahilden ayrılıp otoyola saptıktan sonra, hızımı arttırmış, CD çalarda *The Frames* çalarken kolumun altındaki kızı ne kadar sevdiğimi ve güreş yağışı ile güneş yağının arasındaki farkları düşünüyordum ki, sevgilim kafasını kaldırarak bana hiç dayanmadığımı bildiği kısılmış kahverengi gözleri ile baktı.

- 'Şunlara bak hayatım, alalım mı, nolur alalım lütfen lütfen lütfen!' dedi sesini incelterek.

- 'Alamayız hayatım, yeni arabamın koltuklarını mahvederler' dedim kararlı bir tonda. Suratını asarak kollarını kavuşturup koltuğuna yaslandı.

- 'Benim istediğim hiçbir şeyi yapmıyoruz zaten artık!' dedi.

- 'Hadi ama dönüşte sana kocaman bir ayıcık alacağım' diyerek gaza biraz daha bastım.

Arkamızda, az önce olduğu belli olan altı arabalık zincirleme kazadan kurtulanlar arabalardan sürünerek çıkarlar ve inleye inleye yolun ortasına doğru zombiler

gibi ilerlemeye çalışırken, batan güneşe doğru sürmeye devam ederek müziğin sesini biraz daha açtım.

26 Mayıs 2007: Sıcak bir ağustos öğleden sonrasında düşüncelere dalmış yolumda yürürken yanımda bir araba durdu. Siyah camları kendilerinden beklenen 'vijuuuv' sesini çıkararak aşağı indiler ve güneş gözlüklü, siyah takım elbiseli kırk yaşlarında bir adam kel kafasını uzatarak konuştu:

- 'Afedersiniz, bir şey sorabilir miyim?'

- 'Tabi buyrun'

- 'Ben giderim o gider yanımda tın tın eder. Nedir bu tanrı aşkına?'

- 'Ben de buraların yabancısıyım bilemiyorum' dedim. Camlar aynı yavaşlıkla yukarı süzöldüler ve araba uzaklaştı. Birden her şeyin ayırına vardım ve arkasından koşmaya başladım. Araba biraz hızlanır gibi olunca yerden aldığım taşı arka camına fırlattım. Taş kendinden beklenmeyen bir çeviklikle arabaya yetişip arka camı tuzbuz etti. Koşa koşa yetiştim ve az önceki adama:

- 'Devrek buradan 15 km ileride, dümdüz gidin ve Zonguldak tabelalarını takip edin' dedim.

25 Mayıs 2007: Sıfıra bölündüğünde dünyasını şaşırın hesap makinesinin şaşkınlığıyla seviyorum sanırım. Müziklerde birden bire şarkıya başlayan adamlar o kadar da garip gelmiyor gözüme. Tek bir gülüşünü duymak için fıkra ezberlemeye çalışıyorum ilk kez. Aşık olduğunu ayak yüzük parmağından hissetmeye başlarsın derlerdi de inanmazdım. Ensenizi 24 saat gıdıklayan tatlı bir geşaya git demek ne kadar zorsa, bu hissi kovmak da o kadar zor. Uzak mesafeleri sıfırlayacak ışınlanma teknolojilerinden konuştuğumuzda da, 'Acaba cidden yakında bulabilirler mi?' diye düşünmek olmalı aynı zamanda aşk. Midemde çöreklenmiş ipek böcekleri ne zaman kuluçkalarından çıktılar da birer kelebek oldular? Sorgulamamanın rahatlatan uyusukluğu hoş şu anda. O zaman arkama yaslanıp kemanların girmesini beklemek kalıyor geriye.

22 Mayıs 2007: Hafızasını kaybetmiş hastalara kendi osurukları hala güzel kokar mı? Vivaldi'nin Dört mevsimi dinletilen bitkilerde mevsim değişikliklerine uyumlu değişiklikler gözlemlenir mi? İşte bunlar aklımı kurcalarken, canım sıkıldı ve çöp kutularını karıştırmaya devam ettim. Spagetti tanelerine sarılı bulduğum bir günlüğü heyecanla okumaya başladım. Tarih tam 15 Mayıs 2007'de kesilmişti. Sonunu çok merak edip sahibini aramak üzere etraftaki kapıları çalmaya başladım. İnsanlar yüzüme çarpmayı bile bana fazla görerek kapıyı açmıyorlardı. En son çaldığım dairede bir kız elini kapı aralığından uzanıp yeni defteri uzattı. Hemen merdiven boşluğuna oturup okumaya başladım. O hızla bugünü de geçmiş, 25 Mayıs'a gelmişim ki kapı açıldı ve annem elinde terlikle popoma vura vura beni içeri aldı. O sinirle günlüğümü de yırtıp çöpteki spagettilerin arasına fırlattı.

19 Mayıs 2007: Kapı çaldığında artık ümidimi tamamen yitirmek üzereydim. Gazetede ilana rağmen başvuran tek tük adayların hiçbiri aradığım kalitede değildi. Derken zil bir daha çaldı ve sigaramı söndürdükten sonra adayı içeri

almaları için işaret ettim. Odanın kemerli kapısının altında kemerine soktuğu iki parmağı ve omuz boyu açık ayaklarının üzerinde Adonis² gibi duruyordu. İçeri gelmesini söyledim, tam karşımdaki deri koltuğa yerleşti ve ayak ayak üstüne attı. Terlik getirmelerini söyledim ve ayakkabılarını çıkarıp terliğe giren ayaklarını izledim. Ayağımla terliğini ayağından fırlattım ve kikir kikir güldüm. Boğazını temizleyerek beni ciddiyete davet etti. Daha fazla görüşmeye gerek görmediğim için ellerimi çırptım ve kızımın evlenmesi için açtığım yarışmayı onun kazandığını ilan ettim. Artık bir prens olduğu için canı ne isterse yapabileceğini ekledim. Canı bir şey isteyene kadar beklerken de bu satırları karalamaya karar verdim.

18 Mayıs 2007: Bir bahane uydurup yerimden kalktım ve oturduğu ikili koltukta yanına sokuldum. Yemeyi en sevdiği şeyin çilek ve salatalık olduğunu anlatıyordu. 'Çilekle salatalık yemek çok hıyarca bence' diyerek espri yaptım ve gülmesinden yararlanarak onu öptüm. Gözleri şaşkınca büyüdü bir an ama hemen sonra eski boylarına indiler ve kapandılar. O şekilde daha fazlasına ulaşabileceğimi düşünerek ağızımı daha da açtım. Birden alt dudağımı kapı ve ısırıldı.

- 'Hımm vahşi aynı zamanda' diye düşündüm fakat biraz sonra hala dudağımı bırakmamıştı. Biraz daha fazla ısırıldı. Canım acımıştı ama gururuma yediremediğim için gözümün yaşarmasını durdurdum. Az sonra eliyle kalkmamı işaret etti. Dudağımı bırakmadan odadaki masanın başına yürüdük. Masanın üzerinde kağıt kalemi alarak bunun bir soygun olduğunu yazdı. Cebimdeki parayı, saatimi ve dizüstü bilgisayarımı istiyordu. 'Tmm almm hmm ajıyo' gibi bir cümle kurabildim. Dudağımı ısırır halde beni bir güzel soydu ve tam kapıda dudağımı bırakarak yanağımdan öptü ve kapıyı çekip çıktı. Hiç bu kadar seksi bir şekilde soyulmamıştım ve şimdiden onu özlediğimi fark ettim. Onu aramak için elim telefonuma gitti ama onu da almıştı giderken.

15 Mayıs 2007(2): Seks kelimesi ağızımdan çıktığı anda ortalık bomba düşmüş gibi toz duman oldu. Gecenin başından bu yana aramızda asılı duran gerilimin telleri do vererek titrediler tekrar.

- 'Sigarayı bıraktıktan sonra en çok aklıma gelen anlar yemek ve seks sonrası' demiştim. Sanki yemek dememişim gibi seks kelimesi çınladı kafenin duvarlarında ve ikimizin kulaklarına çarptı tekrar. Kulaklarımız bile memelerine çarpıldığında utanıp kızardılar ve aynı anda kahve kupalarına uzanan ellerimiz yarı kaza, yarı planlı buluştular orta yerde.

- 'Benimle yatmak istiyorsan bütün bu ucuz numaraları bırakmalısın. Bir saati 100 dolar' dedi aramıza bir duman kütlesi bırakarak.

- 'O zaman bana otuz yıllık verin, paket olsun, eve götüreceğim' dedim elini avuçlarımın arasında sıkarken.

---

² Adonis kemerli kapıların altında kemerine soktuğu iki parmağı ve omuz boyu açık ayakları üzerinde duran bir Yunan tanrısı

15 Mayıs 2007: Anime karakterlerinkiyle aynı boydaki gözleriyle bana mahsum mahsum³ bakıyordu. Elimdeki kağıdı katlayıp kağıttan bir kayık yaparken gözlerini ondan alamıyordum.

- 'Maalesef gözlerinize lasik ameliyatı yapamayız çünkü hastanedeki tüm makineler üst üste koysak sizin gözünüzü çizemez' dedim. Koca bir damla yaş belirdi gözlerinden birinde. Hangisi olduğunu hatırlamıyorum çünkü ikisinden birinde kaybolmuştum o sırada.

- 'Hadi ama, miyop olarak da yapabileceğiniz bir sürü şey var' dedim neşelendirmeye çalışarak. Yaş büyüdü, büyüdü, tam yere damlayacağı sırada, yatağın başındaki kablolu altına koydum. Kap ağzına kadar doldu. Elimdeki geminin varolma amacını anladım ve hemen elimi uzattım. Elimi tuttu ve ayaklarını ıslatmamaya özen göstererek yanıma geldi. Kıyından epey uzaklaşmıştık ki birden bir fırtına koptu. Gemimiz patlayan dalgalarda yükseldikten sonra sert bir düşüşe geçtiğinde elimi sıkıyordu. Yelkenleri toplayıp her şeyin yoluna gireceğini bağırdığım sırada birden alabora olduk. Uçsuz bucaksız denizde onu ararken gücümün tükendiğini hissediyordum. Az sonra ciğerlerimdeki hava biterken ve hüznünde boğulmaya başladığımda, aklımdan geçen son düşüncenin hiçbir önemi yoktu.

10 Mayıs 2007(2): Önce dört vakte düştü, sonra iki. Bir süre sonra namaz kılmayı tamamen bıraktım. Ben ne kadar inanmak isteyip kendisine dua etsem, o aynı şiddetle kendisine inanmamamı söyledi ve bazen kendisinin bile kendi kendine inanmadığını ekledi. Normalde nasıl ateist olunur bilmiyordum fakat müezzin olmam ve imam olmamın an meselesi olması yüzünden aklım daha da karışmıştı. *Habibimol* sitesindeki profilimi sildim. Artık karşı cinsle ve hatta dördüyle birlikte bile olsa, hayat boyu bağlılıklar ilgimi çekmiyordu. Arkadaşlar ileride belediye başkanı, başbakan ve hatta cumhurbaşkanlığında adı tartışılan birisi olabileceğimi söylüyorlardı. İncancımın sarsıldığı şiddetle günlük hayata tutunduğum parmaklarım da gevşiyordu. İnsanları ezan okuyarak namaza çağırmak yerine toplu SMS atmaya başladım. Daha sonra ondan da vazgeçtim ve bir *yahoo* grubu oluşturup toplu mesaj attım. En sonunda beni yanına çağırdı böyle giderse beni işten çıkarmak zorunda kalacağını söyledi. Sözleri beni kendime getirdi ve varlığına olan incancım, beni hala sevdiğine dair fikirlerim tekrar alevlendi. Ayın çalışanı olmayı da başarabilirsem daha da mutlu olacağım.

10 Mayıs 2007: Evde oturmuş aşkımin gelmesini bekliyorum. Geleceğim dedi, mutlaka gelir. Bir saat sonra, saatim bana bakıyor tekrar ve iki dakika geçtiğini söylüyor sırtarak. Bindiği *Nilüfer* otobüsünün, suda nazlı nazlı sallanan yaprakları bu gece her zamankinden yavaş hareket ediyor. Geldiği zaman ne yapacağımı bininci kez aklımdan geçiriyorum, hala istediğim kıvama gelmiyor, kuru kalıyor. Saate bakıyorum, kıkır kıkır kıkırıyor, daha bir dakika geçtiği için. Biraz uyursam, daha hızlı geçmek zorunda kalacağı için bu sefer ben gülümsüyorum. Yatağıma yatmamla birlikte gözlerim 'Biz bekleyeceğiz, sen

---

³ Yazar burada mahzun ve masum kelimelerini birleştirerek kelime oyunu yapıyor. Yazar dediğim de benim aslında ama kendime böyle hitap etmek hoşuma gidiyor. Doktorum bunun normal olduğunu söylüyor hem.

istersen uyu' dercesine kocaman açıyorlar irislerini. İbn-i Sina'nın bin yıl önce teşhisini koyduğu aşk hastalığına yakalanmış olabileceğim aklıma geliyor ve doktorumu aramak üzere yataktan kalkıyorum. Cep telefonu otobüsümüzün elektronik sistemlerine zarar verme korkusuyla kendini kapatmış, ulaşamıyorum. Bir tur daha atıyorum ve oturma odasındaki kitaplığın üzerinde duran boş resim çerçevesine bakıyorum. Fakat çerçeve artık boş değil. Pamuk prenses elbisesini giyerek profilden gülümsediği resmi var artık içinde. 'Sonunda geldin' diyerek resmi öpüyorum ve uyumaya gidiyorum.

09 Mayıs 2007: Annem 'Getir tabağını biraz daha koyayım' dedi. Tabağı ellerimle kapattım. Aradaki delikten pirzolan sapını sokuşturdu. Babam, ben eve geliyorum diye erkenden kalkıp bir koyun yakalamış, kesmiş, derisini yüzmüş, bir ağaca astıktan sonra iç organlarını çıkarmış ve annemin bahçeden topladığı güllerden birkaçını hayvanın adını anmak istemediğim yerlerine, çeşitli açılarla sokarak 'Evine Hoş geldin' yazmış. Görünce yüzümün aldığı ifadeyi görünce babam büyük hayal kırıklığına uğradı. Duygusallığını kasaplık mesleğine aktarmakta büyük zorluk çektiği için, çıkış yolunu duygusal hayatına kasaplığını aktarmakta bulmuştu. Kaç kez beslenme çantalarımızda babamın hazırladığı kuzu şişleri bulmuştuk, kim bilir kaç kez elleriyle hazırladığı doğum günü antrkotlarına üflemiştik. Arkadaşlarımın çoğu evinde kedi, köpek, hamster beslerken bizim eve giren tüm hayvanların başları gövdelerinden koparılmış, etleri parça pinçik edilmiş, etlerine malalarla vurulduktan sonra evimize girmiş ve her zaman masanın altında değil üstünde yer bulmuşlardı. Tek istediğim normal bir hayatken, arkadaşlarım arasında nuar, kontrfile, incik bodigo, dös nedir bilen tek çocuk ben olmuştum. Bir kurban bayramında en iyi iki arkadaşı birbirlerinin ellerini satırla kopardığından beri babam daha içine kapanmıştı. Fakat en sonunda bir gün ne yapmam gerektiği önüme yemyeşil doğdu. Babamın dükkânına kapıdaki boncuklu ipleri yarararak girdim. Doğru tezgaha gittim, ve dövmekte olduğu iki kilo yağsız kemikli filetoya gözlerimi dikerek vejetaryen olduğumu söyledim. Tekrar iplere dolanarak dışarı çıkarken etin üzerine inen darbelerin sesi kesilmişti.

08 Mayıs 2007: İşimden ayrılmaya karar vermemden beş dakika önce işten kovuldum. Sadece beş dakika sonra kovsaldı bu duruma düşmek zorunda kalmayacağıma hayıflanarak eve giderken battı balık yan gider deyip eşimden de ayrılmaya karar verdim fakat onu yatakta en iyi arkadaşımınla yatağımızı yaparken yakaladım. Bunca arkadaşım varken, en iyi dostumla yatağımızı yapmak zorunda olup olmadığını sordum karıma. Harçlık olarak bıraktığım parayla mutfakçı çekip çeviremediğini, o yüzden kendisine pek bir şans bırakmadığımı söyledi. Harçlığını arttırırsam bir daha yapmayacağına söz verdi. Kıyafet harçlığından biraz kısıp mutfak harçlığını arttırdım ve iki taraf için de karlı bir anlaşma üzerinde el sıkıştık. Arkadaşımın elini sıkmadım ve ödünç verdiğim alet çantasını geri istedim. Çocukların derslerine yardımcı olmak için odalarına gitmeye karar verdim. Fakat, biri kitabının arasına koyduğu çizgi romanı okurken, diğeri kitabının arasına yerleştirdiği Playboy'a salyalarını akıtıyordu. Daha da garip olan playboy okuyanın gay olmasıydı. Hişimla odalarından çıkıp ne zamandır

damlatan musluğu tamir etmek üzere lavabonun altına eğildim. Musluğun periyodik damlatması, karıma ninni etkisi yapıp onu uyutur uyutmaz beni dürterek uyandırıyor. Eğilmemle birlikte çok garip bir şey gördüm. Borularda veya musluğun lastiğinde bozuk hiçbir şey yoktu. Birisi ellerimizin ıslanmasını istiyor olmalıydı ki, musluğun ayarıyla oynamıştı. Kimin böyle bir şey yapabileceğini düşünerek banyodan çıktım. Bu yorucu günün olaylarını düşünmek üzere sallanan koltuğuma oturdum. Dışarıdaki rüzgarlı havanın da etkisiyle her zamankinden bile şiddetli sallanıyordu. Beni feci şekilde koltuk tuttu ve midem bulanmaya başladı. Allahtan tam bu anda karım akşam yemeği için çağırırdı ve yemeğin kokusunu takip ederek mutfağı bulmaya çalışırken sol sağ yerine sağ sol yaptım ve evde hiç görmediğim yepyeni bir oda keşfettim. Diğerleri görmeden bu odayı kendime saklamak ve hep istediğim çalışma odama çevirebilmek için hemen kapısını kapattım. Yemeğe yetiştiğimde ailem çorbalarını bitirmişti bile. Onlara ana yemekte yetişebilmek için ben de tatlıdan başladım. Kahvelerimizi içerken gay olan oğlum omzumun üzerinden falıma bakmaya çalışıyordu. Yorucu bir iş gününden sonra ailemle geçirdiğim sakin geceleri çok seviyordum.

04 Mayıs 2007(3): Bir sürü bir sürü bir şeyler oldu. Sonra ben tam 'Nasıl yani?' derken, ışıklar yandı, herkes kalkmaya başladı. Ben tüm kadronun adını perdede okuyup, oyuncular listesinde son yazan kişinin filmde hangi rolü oynadığını hatırlayana kadar yerimden kıpırdamayacaktım. En son yazan kız, filmde de bir kırmızı ışık sahnesinde arabaya yanaşıp Selpak satmaya çalışmıştı. Şu anda da aynı mimiklerle yanıma gelmiş, aynı Selpak paketini satmaya çalışıyordu. 'Şşşt şşşt' diyerek kovaladım onu. Bozuğum da vardı halbuki. Dışarı çıkan kalabalığın arasında sıraya girdim. Bir basamak aşağı iniyor, biraz bekliyor, film hakkında bir yorum yapıyor, sonra bir basamak daha aşağı iniyorduk.

- 'Ya bu seyrettiklerimizin hiçbiri kurmaca değilse?' diye bağırdım birden. 'Ya onların istediği de buysa, ya dışarı çıktığımızda gözümüzü alacak gün ışığı eşliğinde, onların filmindeki rollerimizi oynamaya kaldığımız yerden devam edeceksek hehehehe?' dedim isterik isterik.

Bir süre mırıldanmak suretiyle tartıştılar teoremimi. Sonuçta her demokraside olduğu gibi %35 üstün geldi, ve teker teker koltuklarına döndüler. Makiniste işaret vermemle, aynı film en başından bir kez daha gözyaşı bezlerimizi sağlamaya koyuldu.

04 Mayıs 2007(2): Sokakta sevgilisine çiçek taşıyan adamın mahcup utancı ve koca bir buket gülle doluydu kollarım. Zilini zar zor çalabildim dolayısıyla.

- 'Ya çaldığı dışarıdan duyulmayan modellerdense?' diye korkarak duymadığım zile çıkmasını bekledim bir dakika. Sabırsızlığım parmak uçlarımdan paçalarımaya damlamaya başladığında, yepyeni kıyafetimin kirlenmesinden korkarak tekrar çaldım. Beklerken ıslıkla çalması uygun bir melodi aranırken, anahtarın kilitte döndüğünü duydum. Fakat kilit *Kale* olmalıydı, çünkü döndükçe yerinde dönüyor, kalbimi dağladıkça dağlamaktan sadist bir zevk alıyordu. Biraz sonra karşıma çıkacağını beklediğim o gülüşü ilk gördüğümde cennetin aslında var olabileceğine dair ilk şüphe de düşmüştü aklıma. Kilit onsekizinci kez yuvasında boş yere dönünce dizlerimin üzerine çöküp, mektup deliğinden, getirdiğim

güllerin yapraklarını içeri atmaya karar verdim. Attığım her bir gül yaprağına karşılık olarak kapının altından bir diken geri geliyordu. Bir gül, bir diken, bir gül bir diken derken, dikenlere katlanmayı öğrendim. Tekrar doğrudum, kapının gözetleme deliğine uzun bir öpücük kondurdum ve kavuşacağımız gün için bir şafağın daha azalmasını beklemek üzere, rüyamda onu görmeyi umarak yatağıma girdim.

04 Mayıs 2007: Aştan gözleri şaşkı hale gelmiş olarak gördüğüm ilk hastaydı. 'Siz' dedim 'dünyanızı şaşırmissiniz, toplayın kendinizi'. Ayak üstü iki dakikada bana bir aşk şiiri yazıp uzattı. Başını öyle bir açıyla eğmiş bana bakıyordu ki, dayanamadım, 'Ee anlat bakalım şu kızı' dedim, prostat muayenesine gelmiş olmasına rağmen. Hasta koltuğuna uzanıp anlatmaya başladı:

- 'Ben' dedi. 'İlk gördüğümde öyle aşık olmuştum ki, gözümü kırıp tekrar açtığımda, orada değildi artık' diye ekledi. 'Siz hiç bir hayale aşık olup da sonra o hayalle sevişmeyi başardınız mı doktor?' dedi.

- 'En önce neresini öpmeye karar veremediğiniz için çiş gelmiş bir ilkokul öğrencisi gibi kıvrandınız mı? Dışarı çıktığında, yanında olmadığınız halde onunla dans ettiniz mi?' diye ekledi acımadan.

- 'Siz' dedim, 'ciddi bir vakasınız, sizi biraz daha incelemek isterdim. Buraya yakın bir kafe biliyorum, vizite ücretine mahsuben bir capuccino'ya ne dersiniz?' diyerek sıırtım.

- 'Hoop, beni düşündü, benim gitmem lazım, haftaya yine bu saatte görüşmek üzere' diyerek doktorumu yolcu ettim ve bir sonraki hastanın sorunlarını dinlemek üzere içeri, muayenehaneme aldım.

03 Mayıs 2007: 'Bakın biraz daha büyümemiş mi teyzeleri?' diyerek pipimi tuttu annem. Bir hamam günü daha bütün bağıriş çağırışlarıma, ıkınış sıkınışlarıma, tepinmelerime rağmen annem elimden tutup beni Kadınlar Hamamına götürmüştü. Yanağıımı sıkın bütün kadınların yarattığı utancı yetersiz görmüş olacak ki, pipimin geçen haftaya oranla nasıl daha da büyüdüğüyle ilgili tiradına girişmişti yine. Utancımın kurnanın dibine geçmişken, Allaktan aniden hepsi birden sinyal verilmiş gibi ayılanların gazoz bayılanların limon ihtiyaçlarına değinerek dans etmeye başladılar. Dans etmekten yorgun düştüklerinde de kan ter içinde yanıma geldiler. Hazırladığım dolmaların mis kokusuna, ateşe üşüşen böcekler gibi üşüştüler. Bazen beni mi seviyorlar, yoksa dolmalarımı anlayamıyordum.

- 'Başka neden alsınlar 26 yaşında adamı aralarına?'

01 Mayıs 2007(3): Kelimenin gerçek anlamıyla kıvranıyordum ona dokunmak için. İlk kez dışarı çıktığımız gece, elime geçen her fırsatta, ki sanırım bunların bir kısmını çocuk kandırır gibi ben yaratıyordum, ellerimi onun bedeninin yanında buluyordum. Kordon'un yürüyüş yolunda koluna giren elim, karşıdan karşıya geçerken arabalarla arasına atlayıp centilmence beline dokunuyor, ben bir şeyler anlatırken yüzündeki saçı kenara çekmeye gittiğini bana haber bile vermiyordu. Dokunduğum her noktasından fıskıran bir alev topu elimden başlayıp ayak baş parmağıma kadar sıcak ısıtıyordu içimi, sıcak bahar gecesinde. Onun o her

şeyin farkında ama anlamazdan gelen saflığına batırıp batırıp çıkarıyordum tüm benliğimi. Aramızdaki o yoğun, adsız, sessiz, nefes kesici, zıp zıp zıplayan elektronları alıp eve götürüp beslemek istiyordum. Söylediği her sözü kafamda onlarca kez tekrar çevirdiğim gibi şimdi de ona dokunduğum her anı sinir uçlarımda tekrar tekrar çeviriyordum. Yüzünde çocukça bir heyecan ve o kalp masajı etkili gülümsemesi ile bana dönüp çok sevdiği Kore filminden bir sahne anlatmaya başladı. Sahneyi anlatması bittiğinde elim elinin içine, hayatım hayatının içine girmiş, düşüncelerimiz yumak olmuş, deniz kenarındaki bankta oturan pelte halinde tek bir kütle olmuşuk.

01 Mayıs 2007(2): Tıpkı bir kanalizasyon sisteminin varlığını asla düşünmediğimiz gibi onun da varlığı zihnimi meşgul etmiyordu. Fakat tıpkı kanalizasyon sisteminde bir sorun çıktığında etrafın boka batması gibi, o ortadan yok olduğu an da her şey boka sarıyordu. Ne zaman geldiğini bilmediğiniz birinin gitmesi ile altınızdaki yerin sarsıldığı oldu mu hiç? Orada eşikte durmuş, 'Gitme dur' dememi bekliyor. Hemen dönecek, yatağa yanıma girecek belli. Durdurmuyorum onu, boka batmayı seviyorum çünkü. Usulca kapıyı çekip çıkıyor, ben de yorganı kafamın üzerine çekiyorum. Göz yaşları kalmış bir sürü, yastığının üzerinde. Kılıfı çıkarıp atıyorum görmemek için. Yastığa da geçmiş ıslaklık. Yastığı yırtıyorum, içinden kemik ve lifler çıkıyor. Kemik ve lifleri uygun açılarla yatağın üzerinde birleştirmeye başlıyorum. Bitirdiğim onca pazılın verdiği maharetle yatakta onu tekrar birleştiriyorum. Sarılıp öpüyorum, sonra ona arkamı dönüp uyuyorum tekrar.

01 Mayıs 2007: Nasıl ki insan aşık olduğunda aşk şiirleri yazmadan duramazsa, ilk cinayetinden bu yana korku ve gerilim öyküleri yazmaktan alıkoyamıyorum kendimi. Et bıçağı ile doğradığım çiftin öyküsü eleştirmenlerce fazla vahşi bulununca, sonraki cinayetimde genç hemşireyi boğduktan sonra asit dolu bir küvette eritmekle yetindim. Yazılarım çok beğenilmesine rağmen gençleri şiddete teşvik ettiği gerekçesi ile bana karşı cephe alan bir kesim de oluşmuştu. Kendimi savunmak için bu kesimin önde gelen liderlerinden dördünü yedim ve sonra bir gazetenin gurme köşesine izlenimlerimi yazdım. Edebiyat ve sanata olan düşkünlüğümü ilk defa fark eden hocalarımı da öldürmemiş olsaydım eminim yazmakta olduğum son eserimle gurur duyarlardı. Bir süredir yazacak konu bulmakta çok zorlanmaya başladığım için kurak ve ilhamsız bir dönemden çıkış noktamı bulmuşum. Kendi intiharımı yazacaktım. İntihar öykümün mektup tarzında olması gerekiyordu. Öncelikle mektubuma bu işe nasıl başladığımı anlatarak başlamaya karar verdim:

'Nasıl ki insan aşık olduğunda aşk şiirleri yazmadan duramazsa, ilk cinayetinden bu yana korku ve gerilim öyküleri yazmaktan alıkoyamıyorum kendimi....'

29 Nisan 2007: Gözümü kapadığım anda hayali göz kapaklarımı dolduruyordu. Burnumu tıkadığımda kokusunun burun deliklerime dolduğu, kulaklarımı tıkadığımda da kahkahasının o enfes çınlamasıyla kafatasımda dans ettiği gibi. Yanımda olmadığı halde bu denli içimde olmasını nasıl açıklayacaktım peki eşe

dosta? Üzerimden taşan varlığı kemerimin son deliğiyle oynuyor, okuduğum kitaptaki aynı cümleyi bana 25 kez okutuyordu. Aramızdaki her bir kilometre için parmak kuklalarımla üç monolog yapıyordum, azalsın bitsin diye. Daha Bolu tüneli açılmamasına rağmen azalmaya başladı aramızdaki mesafe. Yaklaştı, yaklaştı. Onu göremediğim halde yaklaşan yasemin kokularından biliyordum geldiğini. Büyüdü kocaman oldu gözlerimin önünde. Gözlerimi tekrar kırpmamla, kenarda biriken bir yaş damladı yere ve pat diye parke zemine düştü. Kırıldı içinden o çıktı, küçücüktü ve sadece beli üşüyordu. Parmağımın ucuna alıp incitmekten korkarak kaldırdım ve tekrar gözüme koydum. Oradan ayırmayacaktım bir daha onu.

24 Nisan 2007: ‘Çorabımın tekini gören oldu mu?’ diye gazeteye ilan vermek saçma sapan bir fikir gibi gelebilir ama o anda çok acelem vardı ve fazla net düşünemiyordum. Elimdeki sol tekinin siyah üzerine gri baklavalarından bir parça tattım ama kokuyorlardı, sevmedim. Bir süre sonra, diğerini bulmaktan ümidi kestim. Çekmecemden başka bir çift çorap aldım ve onun sağ tekiyle elimdeki solundan kolaj bir kıyafet yaptım kendime. Aynada baktığım çıplak vücudumun altında farklı renkte iki çorap biraz garip görünse de, bütün gün ofiste oturuyor olacağım için fazla önemsemedim. *Çıplak Cuma* geleneği başta saçma gelse de, zamanla herkes bu fikre ısınmıştı. Tam arabama binip otoparktan çıkmak üzereyken akşam işten eve dönmeyeceğim aklıma geldi. Akşam serinliğinde üşümek için tekrar eve dönüp bir kaşkol aldım.

21 Nisan 2007(3): ‘Dirseğimi görmek ister misin?’ diye sordu. ‘Hiç sormayacaksın sandım’ dedim. Kazağını sıvadı ve dirseğini burnuma doğru kaldırdı. Mosmordu dirseği.

‘Bu sıralarda mı çürüttün bu dirsekleri?’ dedim yanımdaki sıraya şakacıktan bir şaplak atarak.

-‘Hayır vurma yazık suçsuz o, haliya yatıp dirseklerimin üzerinde televizyon seyretmekten çürüdüler’ dedi.

-‘Peki biraz mürekkep yalayalım mı?’ dedim, önümdeki kitabı açarak. İkimiz de coğrafya kitabınının 45. sayfasını yaladık, hiçbir değişiklik hissetmeden. Birden çok ama çok tatlı göründü gözüme ve ileri atılıp yanağından bir öpücük aldım.

-‘Siz çok yaramaz bir çocuksunuz’ dedi ve tahtaya adımı yazdı elindeki mavi tebeşirle.

-‘Seni öğretmene söylücem’ dedi sonra, vurguyu sö’ye vererek.

-‘Ne anlatabilirsin ki benim hakkımda, beni tanıyorsun daha’

Gerçekten de bu baş başa kaldığımız ilk andı ve ondan ne kadar hoşlandığımı anlaması için kafasının iki yanından sallanan atkuyruklarından hangisini çekmek istediğime karar vermeye çalışırken zil çaldı. İlk aşkımla ilgili bütün hatırladıklarım bu kadar, sonra hayat bilgisi başladı ama bilmediğim hiçbir şey anlatmıyordu hoca. Son derste annesi geldi ve şehirden taşındıklarını ve bir daha kızının etrafında dolaşırsam topuklarımı kurşunlatacağını söyledi. Bir daha onu hiç görmedim ama bir parçam da o sınıftaki iskelet gibi eriyip kuruyup gitti onunla birlikte.

21 Nisan 2007(2): Otobüsüm her sabah ne yapıp edip durağa varma zamanımdan tam otuz saniye önce kalkmayı alışkanlık edinmişti. Bağıra çağıra arkasından koştuktan, nefesim kesilmiş halde vazgeçip yollarda taksi beklemekten sıkılınca, işe vapurla gitmeye karar verdim. Bu sefer de vapuru her gün aynı farkla kaçırmaya başlayınca bir çok insanın yapacağı gibi kendime bir Ginger almak yerine, vapurun arkasından yüzmeye başladım. Yine aynı şekilde kan ter içinde kaldığım bir gün ucu ucuna vapuru yakaladım ve güverteye çıktım. Yanımda kuru giysiler olmadığından ve içerisi tıklım tıklım dolu olduğundan dışarıda oturmaya karar verdim. Birden Şubat serinliğinin de etkisiyle hapşurdum. Az ötede Selpak satan çocuğa bir paket mendil siparişi verdim. Çocuk sucuk gibi halimi ve kızarmış gözlerimi görünce iki katı fiyat çekti. Sıkı bir pazarlığa giriştik ve sonunda sadece tanıdıklarına ayırdığı zuladan bir paket satın aldım. Paketi açıp içine hımkırırken ilk defa yanımda birinin oturduğunu gördüm. Geçmiş olsun, ateşiniz var mı, havalar da ne soğuk sohbetlerini direkt atladık karşılıklı bir anlayışla. İki yakada da oturmuyormuş, Eftalya olduğunu söyledi, gövdesinin alt tarafındaki kuyruğu ile güverteye iki kez vurdu ve beşyüzbin liram varsa istedi. Tost ve çay satan garsonu çağırıp bu balığı sevmediğimi ve değiştirmek istediğimi söyledim. Tepsinin altında yazan ‘Alınan mal değiştirilmez’ yazısına tıplattı parmağıyla. Zili çaldım, ilk adada inmek istediğimi beyan ederek. Geminin tüm mürettebatı attıkları ağı toplamakla meşgul oldukları için kimse benle ilgilenmedi. Sabah mahmurluğu ile ada vapuru yerine yandan çarklı bir Norveç balıkçı teknesine bindiğimi fark ettim hayretle. Ellerimin diğer balıkçılar gibi çatlaması sürecini hızlandırmak üzere gemi direğine sürttüm bir kaç kez ve işe koyuldum. Hep birlikte ağa asıldık ve denizden yıllar önce ölen rahmetli babam çıktı ve mürettebatın öğürtü ve itirazlarına aldırmadan, her zaman söylediğim gibi babamı yedim.

21 Nisan 2007: Genç adam o gece belki yüzüncü kez aynı resme baktı. ‘Böyle bir gülüşle hayatımı geçirebilirim’ dedi. Bir mektup yazmasının zamanı geldiğini düşündü. ‘Mektup hala romantik bir edebiyat türü ama nesli tükenecek yakında’ diye ekledi düşüncelerine bir sonraki halkayı. Başkalarının mektubunu okumak her ne kadar batı kültürlerince ayıp sayılsa da, Afrika’da bu konuda kabul görmüş bir ahlak yasası olmadığı için göz uzattık gözlüce. Elindeki kalemi dayadığı parmağı kalemi istemez görünüyordu, kocaman bir nasır koymuştu aralarına. Dişlerine bir iki vurdu siyah tükenmez kalemle ve başladı.

‘Pek sevgili(m)’

Çok kısa ve öz olmuştu bu giriş. Hoşuna gitti. Sonra tekrar okudu ve hiç sevmedi. Kağıdı buruşturup attı ve yeni bir tane çekti desteden.

‘Duydum ki evleniyormuşsun. İlişkimizin böyle büyük bir kararı vermeden önce en azından bana danışacak kadar sağlam temellere oturduğunu düşünüyordum ama yanılmışım. Eşinin adının Toprak olduğunu duydum. “Ya benimsin ya kara toprağın” derken bunu kast etmemiştim ama haklı çıkmak güzel yine de. Aslına bakarsan senin bana hiçbir zaman değer verdiğine bile emin değilim. Değer versen en azından bir kez bir laf ederdin her gün masana çayını bırakırken. Soğutulmuş, kıtlama şekerli, Ajda bardakta sevdiğini bildiğim çayını hazırlamak için her gün ofise altıda geldiğimi de bildiğini sanmam. Oturduğun masanın

tozlarını aldığım bezleri yatak odamın duvarına çerçeveletip astığımı da. Çaylarda radyasyon olduğuna dair dedikodular çıktığında sana hanel gelmesin diye çaylarını içip getirmeme de bozulmuşsun bir süre hatırlıyor musun? Ben bunları aklımdan bir an bile çıkarmıyorum biliyor musun?’ Tam burada bir cevap bekleyerek bir es verdi. Beklediği cevap gelmeyince devam etti.

‘Bazen yatağa yattığımda ‘Oh be rüyaymış’ diyorum bütün bunların gerçek olmadığını umarak fakat işte o lanetli gün geldi bile. Sana asıl yazma sebebime geliyorum. Ofiste herkes düşün davetiyesini almış. Benimki sanırım mutfağın hengamesinde kayboldu. İki kişilik bir davetiye daha rica edebilir miyim? En sıcak duygularıyla’ diyerek mektubu bitirdi ve bir daha okuduktan sonra zarfa bile koymadan yalayıp masaya bıraktı.

19 Nisan 2007(2): ‘Elli, elli beş en çok’ dedi kırk üç yaşımı tahmin etmeye çalışırken. Zamanından önce ağarmış saçlarıma attım suçu hemen. Haksız yere suçlanmaya dayanamayan saçlarım döküldüler tek tek. Son on iki yılın gereğinden hızlı geçtiğine emin bir halde, RTÜK’ü aradım şikayetimi bildirmek için. Kibar bir memure şikayetimi dinledi ve çok duygulanmış olacak ki, ağlamaya başladı telefonda. Zar zor sakinleştirdim kızcağızı ve yerli bir dizideki kızın kaç para edeceğine dair düşüncelerime döndüm, kızın sesi arka fonda. Doların hızlı değer kaybını göz ardı ederek son teklifini yaptı dizideki jön ve ahizeyi ağzıma götürüp, hala ağlayan kıza bu konudaki memnuniyetsizliğimi bildirdim. Reklam arasından sonra, adam teklifini arttırmıştı ve ben bir bira daha açtım kendime.

19 Nisan 2007: Çimlere bastım tabelaya aldırış etmeden. Ayağımı kaldırdığımda ölü bir uğur böceği gördüm. ‘Ölü uğur böcekleri uğursuzluk getirir mi acaba?’ diye düşündüm. Biraz daha ilerledim ve kızdırdığım fıskiye su fişkırtmaya başladı arkamdan. Daireler halinde kaçmama rağmen bir süre beni takip etti. Deniz kenarındaki banklarda kalan tek tük insanlardan bazıları kınayan bakışlarla baktı ve çiğdem çitletmeye geri döndüler. Şehrin büyük kısmı yataklarında huzursuzca dönüp uyuyor taklidi yapıyordu. Ama ben bizi izlediklerinin pekala farkındaydım. Elimi uzattım tutması için ve parmaklarımı birkaç kez sabırsızca şıklattım. Geriye dönüp baktığımda onun bir çalılığa çekine çekine çişini yapmakta olduğunu gördüm. Onu beklediğimi görünce utanıp işini yarım bıraktı ve koşup yetiştı. Hala ona doğru uzattığım elimi tutmak yerine yalamayı tercih etti. Elimi çektim ama gücenmesinden çekinerek başını hafifçe okşadım. Hoşuna gittiğini belli etmek için başını yana eğdi ve bacaklarından birini kaldırdı. Tasmaından çekerek iyice yanıma yaklaştırdım ve gece yarısı yürüyüşümüzden eve dönmek üzere yola koyulduk.

18 Nisan 2007: Yatak odası camından gelen tıklama sesine uyandım. Gözlerim yarı açık, saate baktım ama saatim bile uyuyordu ve bir şey göremedim. Ayağımı yatağın ayağına çarptıktan sonra pencereye ulaştım. Cama ellerimi ve alnımı dayayıp dışarı baktım. Buz gibi camın ötesinde dipsiz bir karanlık ve hızla bana doğru yaklaşan minik bir çakıl taşı gördüm. İrkilip geriye doğru çektim hemen başımı. Biraz sonra bir tak sesi daha geldi. O sinirle camı açtığımda aşağıda on sekiz yaşlarında, sakalları çıkmamış, sarı saçlı, uzun boylu bir çocuk gördüm. Bu

çocuğu daha önce bir yerlerde görmüştüm ama nerede olduğunu çıkaramadım. Ben de çocuğun kafasına terliğimi fırlattım. Acımış olmalı ki, sinirlendi ve yerden daha büyük bir taş alıp fırlattı. Taş camı aşağı indirdi ve elime saplanan parçalar yüzünden elim kanamaya başladı. Uykumun bölünmesinin de siniriyle, baş ucumdaki çekmecede duran tabancamı alıp çocuğun üzerine saydırmaya başladım. Az sonra, kızım çığlıklar ata ata evden çıkıp çocuğun adını söyleyerek, yanına koşmaya başladı. Kanlar içindeki bedenine sarılıp ağlarken, başını yukarı kaldırdı ve bana 'Baba naptın sen?' dedi. Ne diyeceğimi bilemedim ve 'E sessiz olsun biraz, saat kaç farkında mısınız?' dedikten sonra yatağa dönüp uyudum.

17 Nisan 2007(2): 'Bunlardan bir iki tanesini sallandıracaksın, bak bir daha yapıyorlar mı?' dedi annem en sevdiği espriyi yaparak. Tek eliyle sigarasını içiyor, diğeriyle salıncağımı itmeye devam ediyordu. Yanındaki salıncağı sallayan bir başka anne, korku ve şaşkınlık dolu gözlerle bize baktı ve az sonra kızını alıp uzaklaştı. Sonra annem salıncağa bindi ve ben onu sallamaya başladım. Daha hızlı itmemi söyleyip duruyordu ve parktaki her kafanın bize dönmesine yol açacak kadar da neşeyle çığlık atıyordu. Minik kollarımın el verdiği ölçüde hızlı itmeye çalışıyordum. Her seferinde daha yukarı giderken bembeyaz bacaklarını ileri geri sallıyor, dökülen yapraklar üzerimizdeki ağaçtan mı, eteğinden mi geliyor belirsizleşiyordu. Birden omzumda bir el hissettim. Kafamı çevirdiğimde başı örtülü, esmer bir kadın tombul parmaklarını ileri uzatmış, 'Neden o boş salıncağı o kadar hızlı itiyorsun kızım? Bir yerini inciteceksin!' diyordu. Önüme döndüm tekrar ve annem gerçekten salıncakta yoktu. Onu göğe yollayıp, geri gelmesini imkansızlaştıracak kadar yukarı sallamamaya söz vermeme rağmen her seferinde aynı şeyi yapıyordum.

17 Nisan 2007: Omuzlarını yukarı kaldırıp, 'Üç dediğimde başlayacaksın anlatmaya tamam mı?' der demez motor gibi saydırmaya başladım. Bittiğinde nefes nefese kalmıştım ve getirdiği suyu içtim. Sabah uyandığımda dizimden aşağısını hissetmediğimi fark ettim ve yattığımdan farklı olarak yatakta yalnız da değildim.

- 'Pardon ama burada bir hikaye anlatmaya çalışıyorum. Sizin dizinizden bize ne?' dedim.

- 'Ben de armut toplamıyorum herhalde. Sizin saçma öykünüzden daha güzel hikayemi anlatmaya da hakkım var ayrıca!' dedi.

- 'Suyu içip ayağa kalktım, masayı ıskalayarak bardağı yere düşürdüm. Binbir parçaya ayrıldı. Parçalardan birini alıp boğazına dayadım' diye bağırdım yüksek sesle.

- 'Yanımdaki uyuyan yüze korkuyla baktım. Cam kesikleriyle dolu yüzünden akan kanlara rağmen huzurla uyuyordu' dedi o da kan ter içinde.

- 'Bakın böyle olmayacak hikayemi bitirmem izin verecek misiniz?' dedim öfkeden gıcırdattığım dişlerimin arasından bir tıslamayla.

- 'Eee, ne halt ederseniz edin, anlatmıyorum hiçbir şey' diyerek uzaklaşmaya başladı.

- 'Siz anlatmıyorsanız ben hiç anlatmam' dedim ve ben de hızlanarak ondan önce odadan çıktım.

16 Nisan 2007(3): ‘Gidin buradan bir daha da sakın gelmeyin!’ dedi ters ters birer kolumuzu sıkıp bizi kapının dışına doğru iterken. O toprak yola yüz üstü düştü, bense zor toparladım dengemi. ‘Peki ya eşyalarımız?’ diye bağırdım demir parmaklıkların arasından, arkasını dönmüş kanatlara doğru. Bunu dememle bir sepet dolusu yaprağı yüzümde hissetmem bir oldu. Üstümü başımı silkeledim ve yerden kalkmasına yardım ettim. Uzun toprak yolda birbirimize tutunarak yürümeye başladık. Dışarıyı içeriye göre çok daha uçsuz bucaksız ve ıssız görünüyordu. Yolun kenarındaki çalılıkların arasından garip karaltılar baş gösteriyor, bastığımız toprak ateş gibi yanarken, vücutlarımız donuyordu. Az sonra yorulduk ve bir mola vermek istedik. ‘E varsa o güzel elmadan başka, çıkar da yiyelim bari’ dedi otururken. Elmanın düşüncesi bile ikimizin de yüzüne bir tebessüm yerleştirmeye yetti. Değmişti galiba.

16 Nisan 2007(2): Birinci resimde bir gariplik olduğunu hissetmiştim. Kaşları yukarı kalkmış, gözlerinin kenarı kırışmış bir ifadeyle bana bakan kırçıl saçlı adama ben de aynı ifadeyle baktım. İkinci resimde aynı kırçıl saçlı adam bomboş gözlerle ne olduğunu sorgulayarak bana bakıyordu. Herkesin meşhur ressamın eserlerinde kendinden bir şeyler bulunduğunu okumuştum sergiye gelmeden, ama bu kadarını hayal bile edemezdim. Üçüncü resimde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı adamın, aynen bendekine benzeyen. Dördüncüye geldiğimde iki kişi vardı resimde. Yanıma sokulan adam sırtmayla yanaklarını yırtma arası bir gülümseme ile bana bakarken, ‘Aynayı banyonuz için mi düşünüyordunuz?’ dedi. Utandım, çok utandım, koşa koşa, aynalara bata çıka kapıya yöneldim. Birden çıkışı bulamadığımı gördüm. Her aynadan bana bakan kötü kalpli büyücü çirkin kahkahası ile aynayı buğuluyor ve cama terbiyesiz yazılar yazıyordu. Gerçek olanın hangisi olduğu hakkında bir fikrim yoktu ve sahte bir büyücülü ayna alıp eve gitmekten korkuyordum. Çekine çekine bir tanesini satın aldım, sardırıp evde koridora yerleştirdim.

16 Nisan 2007: Yaşlanmış ve artık kasları iyice pörsümeye başlamış adam, titrek bedeniyle ahlaya ohlaya ağırlıkları kaldırmaya çalışıyor, yarı yoldan sonra elini beline koyup kısa bir süre dinleniyor ve nefes nefese yine yere bırakıyordu. Bu halini bir süre izledikten sonra dayanamayıp yanına gittim ve 20 şer kiloluk dambıllarını elinden alıp gıyabında biceps çalışmaya başladım. Minnettar gözlerle bana baktı. İkimizin de üzerinde kolsuz siyah birer atlet, altımızda da kısacık şortlar vardı ve otuz beş yıl sonraki halime baktığım kafama dank edince irkildim. Babamın bana çizdiği bu yolda tonlarca demir indirip kaldırmıştım, ama elimde ne kaldı diye dönüp baktığımda, çevresi kırk santimlik kollarıma kaydı dikkatim. Aynaya dönüp nefesimi tutarak göğüs kaslarımı şişirdim. Yan dönüp baldırlarıma baktım. Bugün baldır günü olmamasına rağmen içimden bir delilik yapmak geçiyordu. Tam o anda, oğlum koşa koşa geldi ve iki set arasında ne kadar dinlenmesi gerektiğini sordu. Bu çocuğun öğrenme hevesi her zaman boğazıma bir düğüm takılmasına neden oldu. Ağladığımı kimsenin görmediğini umarak, babamın yerde iki büklüm olmuş bedeninin üzerinden atlayıp salonun arka tarafına yürüdük.

15 Nisan 2007(2): Elimi sıcak kalorifer peteğinin üzerine koydum. Sıcaktı hem de çok. Canımın yanmasına öyle ihtiyacım varmış ki, mutlu etti bu beni. Tam o sırada evinin yolunu şaşırılmış bir arı, şaşkın şaşkın çıktı peteklerin arasından. Beni sokarsa kendisinin de öleceğini anlatmaya çalıştım alelacele ama havaya konuşuyor gibiydim. Yüzüm davul gibi şişti bir kaç saniye sonra. Ürkünç görüntüme baktım karşı duvardaki aynada. İçim dışım bir olmuştu ilk defa sanki. Yerdeki iğnesiz minik ölü bedeninin üzerinden seke seke mutfağa ulaştım ve buzluğuş açıp yüzüme buzlukla, etler arasında bir yer açtım. Sifirin altı biraz kendime getirdi beni ve mantıklı düşünmeye başladım. Yarın sabah erkenden bir ton işim vardı ve uykuma dönsem daha iyi olacaktı.

15 Nisan 2007: ‘İnanmıyorum hediye mi aldın bana?’ dedi mutluluktan incelmış sesiyle. Bu soruya cevap beklemediğini bildiğimden gülümsedim sadece onun koltuğuşna doğru kolumu uzatıp saçlarını kulağının arkasına doğru ittim. Ona ilk kez bu şekilde dokunuyordum ve bu anı yıllar sonra hatırlayacağımı çok iyi biliyordum. Yanağı bir anda alev almışçasına ısındı, güldü ve bakışlarını torpidoya çevirdi. ‘Açsana hadi’ dedim yilbaşı ağaçlarıyla süslü kırmızılı yeşilli hediye paketinden gözüm kamaşırken. ‘Paket çok güzel, yırtmaya kıyamıyorum’ dedi parmaklarıyla ne olduğunu anlamaya çalışan mırıl mırıl çizgiler çizerek. Bütün camlar buğulanmıştı dışarıda yağın yağmurun da yardımıyla. Yağmurun şiddetlenen sesini bastırmak için mi sesim yükseltiltim, yoksa bir haftadır hazırladığım sürprizin gerilimine mi yenik düştüm bilmiyorum. Elinden kaptığım gibi yaldızlı kağıdı yırttım ve içinden çıkan dosyayı eline tutuşturdum. Avukatımın hazırladığı boşanma belgeleri eksiksiz bir şekilde kucağuşna düştü ve ağzı kusursuz daireye benzeyen bir o şekilde açıldı. Arabayı tekrar çalıştırdım ve ana yola geri çıktık. Dönüş yolunda hiç konuşmadık.

14 Nisan 2007(3): ‘Unuttum ama aklıma gelince söylerim ben size’ dedim yarışmanın sunucusuna bakarak. ‘Olmaz süreniz bitti zaten diğerlerine sorarım ben de’ dedi omuzlarını silkerek. ‘Yarışmıyorum ben de’ dedim ve çıktım dışarı. ‘Pardon bir adres sorabilir miyim?’ dedi yanıma yaklaşın mavi saçlı genç kız. ‘Bugün hiçbir şey bilemiyorum ki ben’ dedim hüzüntülü bir sesle. ‘Saçlarınızın asıl rengi turuncu muydu?’ dedim aklımı daha fazla parmaklamasına dayanamayarak. ‘Bilmiyorum o kadar uzun zamandır mavi ki’ dedi kafası ufuk noktasının mavisine karışıp erimeye başladığında. ‘Gitmeyin hatırladım adresi, orası benim evimin üzerinde zaten’ diye bağırdım panikle. Evsiz olmanın güzel yanı da buydu, her adres evime çıkıyordu zaten. Şarap almayacağıma söz vererek kendimden biraz para istedim utana sıkıla ama bozuğuş çıkmadı. Biraz para kazanmak için tekrar stüdyoya girdim sıradaki sorunun cevabını bağıra çağıra.

14 Nisan 2007(2): ‘Söylemek istediğın başka bir şey var mı?’ diye sordu üçüncü kez. Söylemek istediğım bir şey daha olmasını ne kadar çok istediğı gözlerindeki o kırgın ışıltıdan okunuyordu. Yoktu ama hiçbir şey yoktu, konuşulanlara ek olmayı hak edecek. Sıkıntıyla parmağımındaki yüzüğün başını döndürmeye devam

ettim. Bakışlarımı önüme eğmiş kaldırmıyordum ama onun bakışlarının ısını yine de hissediyordum şakaklarımda. İlişkinin sonundaki yazılar akmaya başlamıştı bile. Bizi tanıştıran arkadaşımın adı geçiyordu, sonra ilk kahvemizi içtiğimiz kafedeki sakar garson, onu evine bıraktığım karanlık yoldaki bekçi, onun için yazdığım şarkıyı besteleyen müzisyen arkadaşımın adı izledi. Tam burada ayağa kalktım ışıklar daha yanmadan. 'Bir film yıldızına aşık olup da mutlu bir ilişkisi olan kimse olmuş mudur acaba?' diye düşünüyordum gözlerimi kamaştırıcı aydınlığa çıktığımda.

14 Nisan 2007: Balonların içinde hava yoktu ve var olma sebepleri olan etrafa neşe saçmanın yanından bile geçmiyorlardı. En sevdiğim renk olduğu için eflatun bir tanesini şişirmek için kutusundan aldım. Ciğerlerimi iyice havayla doldurdum, ve tam üfleyecekken vazgeçtim. Anlamsız bir partiydi zaten. Kim bilir kaçınıcı kez söz verdiği halde, son dakikada bir toplantısı çıkacak ve partide tek dans eden pastanın titrek mumları olacaktı yine. Yüzüm kızarmaya başladı havasızlıktan, insan kendi nefesini tutarak intihar edebilir mi acaba diye aklımdan geçti. Dengemi kaybettim ve yere düşmemek için duvara astığım kedi merdivenlerine tutundum. Belimi tutan elin ince uzun parmaklarını hissettim. Lokomotif yaparak ilerleyen grubun arasına ne zaman karıştığımı kesinlikle hatırlamasam da grupla aynı anda sağ ayağımı yana uzatmayı başardım.

13 Nisan 2007(2): Sonsuza kadar beklerim seni dediğimde bu değildi kastettiğim. Zaman geçiyor, sonsuz biraz bile azalmamakta ısrar ediyordu. Tekrar kavuşacağımıza dair olan inancım da aklımla birlikte açık pencereden uçup gitmesin diye kalkıp kapattım. Elimdeki sigarayı unutup bir sigara daha yaktım. 'E arayım bari' dedim telefonu elime alırken o gece ikinci kez. 'Şey ben sizi hala bekliyorum da, durumda bir değişiklik var mı?' diye sordum telefon açılır açılmaz. Pizzacının telefonunu çevirmişim o aceleyle. Karşımdaki ürkek ses müdürüne telefonu verdikten sonra, müdürün kararlı sesi benden özür diledi ve 'On beş dakika sonra pizzanız kapınızda' diyerek beni sakinleştirdi. On beş dakika daha dayanabilirdim.

13 Nisan 2007: Gördüğümü gördüm mü hayal mi ettim bilemedim bir an. Kafamı sağa sola sallamak geldi içimden ama çok Hollywood bulup vazgeçtim bu jestten. Gözümü kapayıp açtım hala orada mı diye. 'Yoktu Allaha!' derken birden kafamı sağa çevirdim ve orada Allah inancımı sarsarken gördüm onu. 'Dur sarsıp durma kıracaksın bir tarafını' dedim incecik çıkan sesimle. Kocaman siyah gözlerini uykuma dikip gülümsedi, elbise dolabımın kapısını açıp esnedi ve içeri girdi. Uyku saatimizi geçirmeyi sevmediğini bildiğim için ben de yorganımı usulca üzerime çektim ve kapalı gözlerimi açtım.

12 Nisan 2007 (2): 'Yılan derisi olması çok normal, o bir yılan zaten' dedim beceriksiz avcının silahını elinden alırken. Tüfeği doğrulttuğum gibi ateşledim. Ateş almadı. Beyaz bir tavşanın ukala kahkahaları geliyordu az ötedeki delikten. Bileğime baktım bana yine saati söyleyeceğine güvenerek. Saatin akrep ve yelkovanını pas geçerek takvimine saldırdı gözlerim. Av yasağı daha

başlamamıştı. Soldan bir top gümbürtüsü geliyordu kulaklarımıza. Savaş yasağı da başlamamıştı demek. Tavşanların arkasından nefes nefese kalmış koşuyorduk köpekler önde. Tam tavşanın teki ellerini kaldırmış teslim olmak üzereyken bastım tetiğe. Yanına koşan tazım 'Ne yaptın der gibi' hüzünlü gözlerini bana dikti ve kulaklarını eğdi. Hem üzüntüden hem de yorgunluktan çatlayıp öldü ve tavşanın yanı başına düştü. Göpeğim çatlamıştı ama bu avdan da boş dönmeyecektim.

12 Nisan 2007: 'İzmir Aydın asfaltı 135. km' yazıyordu kartvizitteki adreste. Ama o asfalt sadece 120 km diye düşündüm. 'Hayatta bulamam şimdi burayı' dedim hayal kırıklığıyla. Kartvizitin arkasında 'Hamile kart yakınımıdır' yazıyordu. Karnımdaki şişliğe dokundum, her seferinde elime öfkeyle tekme atmasına aldırış etmeden. Çocuğumun babası olduğunu kabul etmeyen adamın ofisine piç görüşmesi yapmaya gidiyordum. Yolun kenarında biriken sular, üzerlerinden geçen arabanın benim hakkımda söylediklerine inanmış olmalı ki hepsi birden üzerime sıçradı. Musa gibi asamla olmasa da çantamla yardım suları ikiye ve karşıya geçmek için yeşil ışık düğmesine bastım. Mor, lacivert, mavi diye başladı trafik ışığındaki renkler değişmeye ebem kuşağındaki sıralarını bozmamaya özen göstererek. Acı bir fren sesi geldi, ekşi bir siren sesinden az önce, tatlı bir kadının bedeni üzerindeki arabadan. Bütün bu tatlar hamile bedenime fazla geldi ve yolun kenarına kustum hepsini.

23 Aralık 2006 (2): Odanın köşesindeki örümcek ağına baktım. Hâlâ hiçbir şey yakalayamamıştı. Muhtemelen aklıktan ölmek zorunda olan ağ sahibini aradım mobilyaların altında. Ağın yapısındaki hatalarını gösterip bir çift laf etmeyi umarken, koltuğun altında bir tükenmez kalem, üç madeni para, bir tenis topu, bir toka ve aylar önce kaybettiğim kendime olan saygımı buldum. Elimi uzattım almak için, duvar dibine kaçtı. Terliğimi elime alıp öyle uzandım kolumun giremediği o karanlık köşeye. Beş dakika sonra nefes nefese kalmış ve hiçbir şey çıkaramamıştım dışarı. Ama o dar aralık gözüme gittikçe daha çekici gelmeye başlamıştı. Göbeğimi biraz içeri çekersem sığabilirdim. Koltukların üzerinde yeteri kadar yaşamıştım, öyleyse artık altına hücum...

23 Aralık 2006: 'Benimle evlenir misin?' dedim sessizlik gereğinden fazla uzamaya başladığında. Gecenin başından beri uzun sessizlikler oluyor ve her biri bir öncekinden daha rahatsız edici bir hal almaya başlıyordu. Lokması ağzında olduğu için eliyle bir dakika işareti yaptı. Lokmasını uzun uzun çiğnemesini seyrederken garsona bir çay daha söyledim. Cevabını engelleyen tiramisu dilimi ortadan kalktıktan sonra o da bir çay istedi. Az sonra, gelen çayını karıştırırken 'Ee ne diyorduk?' dedi.

- 'Benimle diyorum evlenir misin?' diye tekrarlardım sorumu. Sonra da 'Süreniz başladı' diyerek espri yaptım ama gülümsemedi. 'Başkasına sözüm var aslında, ama yürümezse olabilir, bir kaç sene sonra tekrar arayıp sorar mısınız?' dedi.

- 'Telefonunu verir misin?' dedim, kendi masamdan kalkıp onun masasına otururken. 'Ben Semih' dedim aynı anda elimi uzatarak.

19 Aralık 2006 (2): ‘Hayır kesinlikle hayır, utanırım ben bir kere’ dedim. Tüm gücümle ayak diredim ama dinlemediler. Hepsi birden, herkesin bir ilki olduğunu söylerken sırtıma vura vura bir odaya soktular beni. Utangaçça etrafıma bakındım gözlerimin karanlığa alışmasını beklerken. Yüzüme bir kez bakan bir çocuk bile bu işi hiç yapmadığımı anlayabilirdi. Yavaşça ilerledim ve yatağın üzerinde parlayan bedene kilittendi bakışlarım. ‘İlk mi?’ dedi sigaradan çatallanmış bir sesle. ‘Başka bir insanla ilk, evet’ dedim kendimin bile duyamadığı kadar yavaşça.

- ‘İyi iyi, ilk olması çok iyi’ dedi. Gelinliğimi çıkarırken hâlâ heyecandan ellerim titriyordu.

- ‘Sizin daha önce oldu sanırım?’ dedim evlilik cüzdanında resmimin karşısında duran resme tıpatıp benzeyen adama.

19 Aralık 2006: Tasvirlerden ne denli sıkıldığımı çok iyi bildiği halde, upuzun bir tanesine girişti. Vadinin tam ortasından akan suyun sesini kenardaki ağaçların sudan yansıyan görüntüleri takip etti. Sonbaharın kahverengi halısı ile ilgili kısımda dayanamayıp onu dururdum ve bütün bunların ödemediği doğal gaz faturası ile ne ilgisi olduğunu sordum. Doğal gazın daha apartmanına bağlanmadığını, bağlanır bağlanmaz ödeyeceğini söyledi ve dizlerinin üzerine çökerek bir kaç ay süre istedi.

- ‘Artık seni tanıyamıyorum’ dedim, yanlış eve gelmiş olabileceğimi fark ettiğimde. Tam bu sırada karısının sıcak çaylar ve petibör bisküvilerle dolu bir tepsiyle içeri girdiğini görünce, biraz daha kalmaya karar verdim. Hepimiz oturmuş, bisküvilerimizi çaya banarak yiyorduk ki, aniden adamın kopuverdi. Herkes birden ayaklandı. Sakin olmalarını, bu durumla daha önce çok karşılaştığımı ve mutfaktan bir tatlı kaşığı getirmesini söyledim. Gelen kaşıkla yavaşça pelte halini almış parçayı toplayarak adamın ağızına tıktım. Burada görevim bitmişti ve yan dairenin doğal gaz saatini okumak üzere geriye bakmadan çıkıp gittim.

16 Aralık 2006 (2): ‘Masaları birleştirelim’ dedi babam garsonlara, kendisi de birleştiren ekipte yer alacakmış tonlamasıyla. Sadece beş kişi olduğumuz için ben itiraz ettim hemen. Gerek olmadığını ve benim kenara ilisebileceğimi söyledim alçak bir sesle. ‘Olur mu öyle şey!’ dedi babamla şef garson aynı anda. Karar verilmiş, yargıçlar tokmaklarını, aşçılar kepçelerini indirmişlerdi:

-Masalar birleşmeliydi.

Yarım metre ötede bembeyaz örtüler altında bir masumluk timsali gibi duran masa hafifçe geri çekildi yanına geldiklerinde. Bu birleşmeye gönülsüz olduğu, başka birilerini beklediği fazlasıyla barizdi. Diğer masa ise bu işe dünden razıymış gibi üzerindeki su şişelerini şöyle bir salladı. Üç garson ve şef garson ter içinde diğer masayı çekiyor, o gelmemekte diretiyordu. Babam, karnı çok acıktığından, her zaman olduğundan bile huysuzdu ve saatine bakarak ‘Yürüyün başka yerde yiyoruz’ dedikten sonra hışımla dışarı çıktı.

16 Aralık 2006: Gece geç saatlere kadar mesai yaptıktan sonra arabama atlamış, bütün gün bilgisayara bakmaktan sulanmış gözlerim ve beynimle yola

konsantre olmaya çabalıyordum. Yoğun bir trafik olmamasına rağmen bir otobüsün arkasına düşmeyi başardım. Otobüsün en arka sırasında oturan iki genç kız beni birbirlerine gösterip bir şeyler söyledikten sonra gülmeye başladılar. Görünümünüzde komik bir şey olduğunu anladığınız, ama ne olduğunu bilmediğiniz o upuzun saniyeler başladı. Arabanın dikiz aynasında burnumu ve yüzümü kontrol ettim, fakat bir şey yoktu. Biraz sonra otobüsün arkasına üç kişi daha geldi ve onlar da işaret parmaklarını bana yöneltip kahkahalarla gülmeye başladılar. Kendimi iyice garip hissediyordum. Yolun kenarına çekip durmayı düşündüysem de eve daha geç kalmamak için vazgeçtim. Bu arada arka cam, silme sırtan, kahkahalar atan, gözleri yaşarmış kafalarla doldu. Katılmalarının sesi neredeyse arabaya kadar geliyordu. Durak olmamasına rağmen az sonra, şoför sinyal verip yolun kenarına çekti. Ben de merakıma yenilerek arkasında durdum. Şoför, muavin ve otobüsteki yirmi kadar yolcu inerek arabamın yanına geldiler. Gülmeye devam ederek, cep telefonları ile resmimi çekiyorlardı. Arabadan indiğimde sadece daha şiddetli gülmeye başladılar. İçlerinden bir tanesi utangaçça yanıma gelerek, konuşabilmek için kendini zorladı ve:

- 'Yanlış anlamayın size gülmüyoruz' dedi.
On beş dakika sonra evimdeydim.

15 Aralık 2006 (3): Sessizce sıvışabilsem sıvışırdım kesin ama sakarımdır. Kırar dökerim yolda kesin bir şeyler. Herkes döner bana bakar, yerin dibine girerim. En iyisi olduğum yerde kalmak, etrafımdakiler de öyle yapıyor hem. Buradan aşağısı en az on metredir. Atlamaya kalksam su beton etkisi de yapabilir. Atlamayacaksam ne işim var köprünün tepesinde? Buraya gelene kadar öyle çıldırtıcı bir trafik vardı ki, neden çıktığımı bile unuttum ama Reha Muhtar'a çıkan şov düşkününü budalalardan biri değilim ben. Buraya gelmişsem ya atlayacağım ya da gelen televizyon kanallarından birinde kendi talk şovumu kapacağım. Hem üzerimdeki montun yıkama etiketine bakılırsa 'Köprüden intihar durumlarında yüzde yüz paraşüt etkisi garantili'ydi. O zaman, şu akşam trafiği azalır azalmaz Anadolu tarafına geçmek olacak sanırım en mantıklısı.

15 Aralık 2006 (2): 'Merhaba ben dostum' cümlesi çoğunlukla uzaylıların tekeline alındığından bu şekilde selamlaştığım dostlardan tedirgin bakışlar alırım geriye. Ben ki olabilecek en dünyalı insanlardan biriyimdir, alınırım bu bakışlardan. Derhal omzumdaki heybeye tikiştiririm bu alınganlığımı, ağırlık yapmasın isterim. Yola çıktığımda arkamdan dökülen sular çatlak bir dudağı bile ıslatamazken, merak ederim var mı beni de sevecek bir başka kahraman. Sorduğumda bu soruyu ıssız yolgeçen hanında,

- 'Benim o kahraman' diye ayağa kalkar ön sıralardan birisi. Sonra onun yanındaki 'Hayır benim' der. Bir sıra ardındakini çapraz sıradakiler takip eder. Az sonra bütün han ayaklanır ve hepsinin elinde toprak testilerde şaraplar vardır. Şarapları çok günah olduğu için tuvalete dökmelerini rica ederim ama son saniyede İsa'nın kanı olabileceği aklıma gelir ve panikle geri çağırırım hepsini.

15 Aralık 2006: Kaybolduğum yolu arıyorum, yıllar sonra geri döndüğüm ıssız arazide. Kaybolduğum yolu bulamıyorum, çok zaman geçmiş. Yanımda dijital pusulam, GPS kitlerim de var halbuki. Hepsi boş, yer yarılmış içine girmiş yol. Küçücüküm bu yolda kaybolduğumda, ödüm kopmuştu evin yolunu bulamayacağım diye. Ağlaya ağlaya patikadan ilerlemiş, aynı armut ağacını gördükçe daha fazla viyaklamıştım. Şimdi o yolda olmak için feda etmeyeceğim bir servet yok. Cipimle arayıp duruyorum aynı toprak keçiyolunu. Tozlar gözüme kaçıyor, yaşıyor gözüm. Yaşıyor gözüm, etrafta toz namına hiçbir şey yok. Ben çocukluğuma yanıyorum, güneş bana yanıyor cehennem sıcaklığı ışınlarını yollarken. Biraz sonra ayak izleri görüyorum yürüdüğüm yolun tam ters istikametinde. Güneş hafif hafif veda konuşmasına girerken fark ediyorum dönülmez akşamın ufkundan dönmek üzere olduğumu.

13 Aralık 2006: Ağır aksak bir ritim tutturmuş giderken yolumda bir yağmurlu pazar sabahı, aklıma düştü ilk kez insanların beni belki de gerçekten göremediği. Kimle konuşmaya kalksam daha ağzımı açar açmaz boşluğa ve etraflarına bakıp korku dolu gözlerle yanımdan kaçıyorlardı. Hayatım boyunca kaale alınmadığımı, insanların beni ezip geçtiğini, benden içerideki beni göremediklerini düşünmüştüm ama son zamanlarda aynaya baktığımda gerçekten karşımda kimseyi göremediğimde kesin kararımı verdim. Vücut nakli yaptıracaktım, ruhunu sevmeyen ve ruh nakli için bekleyen uygun bir donör bulmak kadar kolaydı işim. İçimi ürperten serin rüzgâr içimin de bir kısmını yanına katıp gitti, koştum arkasından yakalayamadım. Görünmez olduğum halde, içim böylesine de şeffafken beni anlamamakta ısrar eden bu acımasız dünyaya karşı bir haykırmak istedim, ipince bir ıslık çıktı ağzımdan. Görünür görünmez ilk ne yapacağımı hayal ettim en sevdiğim konuya dönerek. İnsanların beni görmesini neden istediğimi, dünyaya bu kadar ısrarla göstermek istediğim şeyin ne olduğunu yanıtlayamadım daha sonra yine. İyi miydi aslında belki de böyle?

12 Aralık 2006 (2): 'Bir tur versen nolur sanki?' dedi yeni aldığım yatıma bakarak, sesini de iyice acındırıcı bir hale sokup. Hiç istemesem de oflaya pufloya bir boğaz turu atıp gelmesine razı oldum. Sekiz buçuk metrelik ahşap tekneme atladığı gibi beyaz köpükler arasında uzaklaştı. Bu adama niçin hayır diyemediğime bir kez daha şaşıp kendime kızdım ve bir puro yaktım. Aradan altı saat geçip de marina iyice soğuduğunda artık eve gitmeye karar verdim. Eve vardığımda onu karımla terasta oturmuş şarap içip peynir yerken ve kahkaha atarken buldum. 'Evini ve karını bir tur verirsin di mi?' dedi yüzüme bakıp sınırtırken. Sinirden kan beynime sıçramış olmasına rağmen, aldığım aristokrat terbiye gereği hızlıca bir bavul hazırlayıp yakınlardaki bir otele gittim. Sabaha kadar kafamda kurdum, çocukluğumuzdan beri aldığım her yeni şeyi test etmesi için ona verdiğim anlar geldi aklıma. İki yıl önce böbreklerim işlemez hale gelince, kardeşimden nakledilen böbreği bile istemiş ama zar zor ikna edebilmişim. Sabah olup da otelden çıkmaya kalktığımda, beyaz önlük giymiş iki görevli kollarıma girdi. Hemşire üniformalı bir başkası sakinleştirici bir iğne yaparken başımda toplanan doktorlara bir karışıklık olduğunu, beni bırakmaları gerektiğini bağıırıyordum hâlâ.

12 Aralık 2006: ‘Size’, dedim, ‘bir hikâye yazabilir miyim lütfen?’ elinden tutarken. Deliliğimin zarar katsayısını ölçmek istercesine gözlerini yüzüme dikti hafifçe geri çekilirken. Sonunda merakına yenik düşüp ardım sıra geldi. Bir kaç adım atmamıştık ki, yanımdan geçen genç, simsiyah gür saçlı, iri yapılı bir adamı durdurdum.

-‘Sen aradığın her şeyi burada buldun hiç beklemediğin anda puslu bir İstanbul sabahı. Sen de öyle’ dedim kıza dönerek ‘ilk gördüğün andan beri bakışlarını alamadığın bu genç adamın gözlerindeki kederin sebebini merak ediyorsun çılgınca.’ Genç adam, durumu algılamak için verdiği kısa esten sonra,

-‘Ben okudum bu hikâyeyi, bir süre liseli aşıklar gibi kumsallarda koşacağız, sonra evleneceğiz, sonra birbirimizden sıkılacağız, sonra da birbirimizden kaçmak için fırsat kollayacağız, ben sürpriz sonları seviyorum almayayım’ dedi. Kız oracıkta üzüntüsünden hasta oldu, yataklara düştü. Adam bir kez bile aramadı kızı tekrar.

10 Aralık 2006 (3): Huzursuzca döndüm yatakta bir yandan diğerine. Son üç saattir başka bir şey yapmamıştım zaten. Neden uyuyamadığımı bilmesem de, uyuyamamak huzurumu kaçırıyor, huzurum kaçtıkça uykusuzluk kovalıyordu. Daha bir ay önce yastığın uzaktaki görüntüsü bile uykumu getirmeye yeterken, gecelerdir çektiğim bu uykusuzluğun bir açıklaması olmaması beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Gözlerimi kapadığımda dahi benden bağımsız olarak tekrar açılmak istiyorlar ve karşı duvardaki oynak gölgelere sabitliyorlardı bakışlarını. İçtiğim bütün uyku ilaçları durum karşısında çaresiz, paramı geri vermeyi taahhüt edebiliyorlardı sadece. Gözü açık gördüğüm rüyalarından şikayet etmesem de, gerçek hayattı baş edemediğim. İnsanlar benle konuştuğunda söylediklerini gerçekten bana mı söylediler yoksa ben mi hayal ettim, anlamak gittikçe zorlaşıyordu. Bu durum canıma tak ettiğinde yapabileceğim tek şeyi yaptım ve intihar ettim. Şimdi istediğim kadar uyuyabiliyorum ama uyanmakta çok büyük sorunlar yaşıyorum. Sanırım gerçekten istediğiniz her şeyi asla elde edemiyorsunuz hayatta.

10 Aralık 2006 (2): Pencere fazla zorlanmadan açıldı. Evin içine doğru çit çıkarmadan süzülüp girdim. Gecenin karanlığının sarmaladığı simsiyah bedenim görünmezlik sınırında dolanıyordu. Parmak uçlarımda salonun ortasına kadar ilerledim ve gözlerimin karanlığa alışması için bir iki dakika bekledim. Dev ekranlı bir plazma televizyon beni buyur etti ilk önce. Hemen sonrasında DVD çalar, müzik seti ve laptopların arasına ağzımın suları karıştı. Sonra gözlerim karanlığa biraz daha alıştı ve resimleri fark ettim. Duvarlarda benim farklı zamanlarda çekilmiş bir sürü resmim ve iki tane yağlı boya portrem duruyordu. Yanlış görmediğime emin olmak için çakmağımı yakmaya cesaret ettim ve duvara yaklaştım. İşte ortaokulda karne günü çekilmiş bir resmim, geçen kış çalıştığım inşaatta çekilmiş bir başka resmim pahalı çerçevelerinin içinden tanımadan bana bakıyorlardı. Kafam iyice karışmıştı. Kendinizi iki boyutlu bir resimde tanımadığınız bir evde gördüğünüzde özel hayatınıza tecavüz edilmiş

hissediyorsunuz. Çerçevelerden birinin camını kırdım ve geldiğim gibi sessizce gecenin karanlığına döndüm.

10 Aralık 2006: Hiçbir yere varmayı beklemeden yürümeyi öylesine seviyordum ki, ayakkabılarımı ayağıma geçirip evden çıkmamla deniz kenarında asfaltı arşınlamam arasındaki süreyi çoğu zaman hatırlayamıyordum. Sadece yürümek, yürümek umursamazca, rüzgârın serin okşayışlarına minik haz mırıltıları ile karşılık vermek ve aşkıyı hayal etmek, geri kalan her şeyi akıntıya bırakmak iki kere düşünmeden. Sağımdan solumdan geçen insanların konuşmaları, martıların talepkar bağırışları, dalgaların betonu döverken aynı zamanda sevmeleri, hepsi birbirine karışıp, tek bir senfoni oluyor kafamda. Yürüyorum, bir adım sonra nerede olacağım umurumda değil. Bacaklarımın ağrısını hissettiğimde yaşadığımı da hissediyorum o gün uyandığımdan bu yana ilk kez. Bir adım bile daha yakın değilim varmak istediğim yere. Fakat, bir nebze olsun aynı adam da değilim başladığım ana göre. Yürümeli Orhan Veli gibi, Beyoğlu'ndan Sarıyer'e, sadece yürürken bireyim çünkü.

08 Aralık 2006 (2): Aldığım cezayı hakim kredi kartlarına dörde böldüğü için, ikişer yıldan yatmaya başladığım mahkumiyetimin son taksidini ödemiş, özgürlüğüme kavuşmuştum. Dışarı çıktığım ilk gün cumhurbaşkanı şehre gelmiş ve tüm halkın tırnaklarını kontrol etmeye karar vermişti. Herkesi şehir meydanına toplamışlardı. Ellerimizi uzatmış, cumhurbaşkanının kızmayacağını umarak heyecanla bekliyorduk. Validen tuvalete gitmek için izin isteyip sessizce uzaklaştım alandan. Kaldırımda yürümeye başladım, elimdeki ufak çantayı sırtıma atıp. Son iki yılın gazetelerini alıp ben içerideyken neler olduğunu öğrenmeye karar verdim. Bakkalda sadece bugünün gazetesi vardı ve geri kalanı özetledi. Çıkıp bir taksi durdurdum. Biraz para verip hemen tam gaz uzaklaşmasını söyledim. Ardından bir taksi daha çevirdim ve öndeki taksiyi izlemesini söyledim. Sokak aralarından meyve arabalarına çarpa çarpa bir süre kovaladıktan sonra, öndeki taksiyi gözden kaybettik ve ben hiç müsait olmayan bir yerde inip bir otobüs beklemeye başladım. İki yıl önce ekmek almak için evden çıktığımda gittiğim fırına uğrayıp sıcacık bir pide aldım. Çok sıra olduğu için bu kadar geciktiğimi söylersem belki karımın dırdırından kurtulabilirdim.

08 Aralık 2006: Üzerimize doğru yaklaşan grubu ilk kim fark etti bilmiyorum ama hepimiz geleceklerini biliyorduk. İçimizden, her şeyden bihaber bir zavallıyı kapıp gitmelerinin üzerinden daha beş dakika ya geçmişti ya geçmemişti. Herkes yanındakine, çevresindekine sıkıntılı bir bakış atıyordu ama aslında gecenin başından beri vardı bu huzursuzluk. Gruptan çekip götürdükleri kişi, kısa bir süre sonra kan ter içinde geri gelip aramıza oturuyor fakat kesinlikle konuşmadan önüne bakıp hiçbir şey anlatmıyordu. Grup adım adım yanımıza yaklaşırken, suratlarındaki o çarpık, şehvetli bakış azalan mesafeyle ters orantılı artıyordu. Sonunda geldiler ve daha ağzımı açmadan kolumdan tutup götürdüler. Bir sürü insanın gülümseyen, kahkaha atan bakışları altında masaların arasındaki ince yolda hızlı hızlı yürüdük ve piste geldik. Damatla gelinin tam yanı başında, çalan müziğe uyarak el çırpmaya başladım.

07 Aralık 2006: Yönetim kurulu toplantısında sunumumu yaptıktan sonra o kısa sessizlikte dayanamayıp müzikallerdeki gibi bir şarkıya başladığım için işten uzaklaştırma almıştım. Detone olduğumu ve dans edemediğimi söyleyerek bu eksikliklerimi kapatmam için iki hafta süre vererek yolladılar beni. Eve giderken bir rüyacıda durup DVD'leri değiştirmem gerekiyordu. **Dream Video Device** adı verilen DVD'ler uyumadan önce bir rüyaçalara taktığınız ve istediğiniz rüyayı görmenizi sağlayan bir 26.yy buluşuydu. Dünya kupasını alırken galibiyet golünü benim attığım bir tane ve attığım golü elle oynama gerekçesi ile saymayan hakem olduğum bir tane daha kiraladım. Gözümü kapayıp İnternet'e girdim ve e-postacıyı geçerken ve selam verirken yakaladım. O sırada alttan bağıra bağıra haberci çocuklar akmaya başladı. 'İnternet iki saat sonra kapanıyor!' diye bağırıyorlardı. Bu herkesin beş yüz yıldır beklediği kıyamet işaretiydi. Hemen koşa koşa limana gittim. Kıyamet için hazırladığım gemi demir almaya hazırlanıyordu bile. Her ırktan bir dişi bir erkeği iterek gemiye doluşturdum. Bir şeyi unuttuğum duygusunu aklımdan atamıyordum ki birden dank etti. Evde ütüyü prizde unutmuştum. Koşa koşa eve gittim ve her zamanki gibi bir tehlike olmadığını gördüm. Sonra birden bir şarkıya başladım yine. Etraftakilerden bir katılan olur umuduyla koro yerlerinde bekledim ama tık yoktu.

06 Aralık 2006: Pazar sabahı erkenden uyandım. Karımı uyandırmamaya özen göstererek parmaklarımın ucunda yataktan çıktım. Sessizce eşofmanlarımı giydim, spor ayakkabılarımı da ayağıma geçirdikten sonra yine parmaklarımın ucunda evden çıktım. Emekli olduğum dört yıl öncesinden bu yana bir kez bile sektirmemiştım pazar sabahı maçlarını. Buz gibi hava yüzüme çarpınca, çocukların bazılarının maçtan cayabilecekleri aklıma geldi ve yüzüm asıldı. Adımlarımı hızlandırarak, iki durak ötedeki telle çevrili mini kaleleri olan beton sahaya ulaştım. Çocukların hepsi oradaydı. Belime bile gelmeyen boyları, incecik sesleri ile "aldım verdim ben seni yendim"e başlamışlardı. Kenarda sıramın gelmesini bekledim usulca ama biraz sonra maça başlamak üzere tam on kişi sahaya girdiklerinde bu hafta dışarıda kaldığımı anladım. Son haftalardaki form düşüklüğümden olduğunu düşünerek kenarda oturdum ve maçı izledim.

05 Aralık 2006 (2): Ben daha gitmek istemiyordum o kalkmaya karar verdiğinde. Saklandım bir masanın altına, dört ayak üzerinde. Biraz daha kalma isteğimi çocukça buldu. Alacağımızı aldığımızı düşünüyor, gidip biraz da başka yerlerin kanını emelim istiyordu.

- 'Sen git, ben burada oturmak istiyorum böyle hiçbir şey yapmadan' dedim.
- 'O zaman masayı kaldırın' dedi oradakilere. Tek sığınağımı da aldılar benden. Çırlıçiplak kaldım orta yerde. 'Ne zaman gidilmesi gerekse kalasın, kalman istendiğinde gidesin geliyor farkında mısınız?' dedi. Saat gece yarısına beş vardı ve ben oturduğum yerden kapıdaki bal kabağı araba karışımı bir bulamacı görebiliyordum. Artık koşasım yoktu.

05 Aralık 2006: Aşkı alışkanlıkla karıştırdığım bu anlar anlasa anlasa beni dostlarım anlar diyerek, evden çıktım. Ağır adımlarla yürürken, bir sigara yakmış

her şey bu kadar paralelken yollarımızın nasıl kesişebildiğine hayret ediyordum. O sırada yanıma yaklaşan sakallı ve hırpani görünümlü bir adam, elime 5 YTL tutuşturarak:

- 'Bir Beşiktaş' dedi. Bir paraya, bir adama baktım ve yüzlerce kez reddedildiği göz kenarlarındaki çizgilerden bunca aşıkarken bir kez de ben reddedemedim. Zaten durağın dibindeydik ve sırasını bekleyen bir şoföre uzattım parayı. Yürümeye devam ediyordum ki, bu sefer genç bir kız:

- 'Buradan da bir Taksim, bir Beşiktaş' diyerek iki banknot uzattı.

- 'Uzattınız ama' diyerek parayı elimin tersiyle ittim ve adımlarımı hızlandırdım. Durakta bekleyenler teker teker çıkardıkları demir paraları üzerime doğru atmaya başladılar. Koşarken alınma, gözüme çarpan paralar yüzünden sersemlemiş, akan tuzlu kanı dudaklarımda hissetmeye başlamıştım. İnönü Stadı'nın önüne kadar bu şekilde koşarak nefes nefese ulaşmıştım ki, staddan çıkan hakem yanıma gelerek yüzümdeki kanlara baktı. Kararlı bir şekilde diğer hakemlerin yanına koştu ve düdüğünü üç kez uzun uzun öttürerek hayatı tatil etti. Herkes neşe içinde evine gitmek için dolmuş beklemeye devam etti.

03 Aralık 2006: Nargilesinden derin bir nefes çekip dumanı halkalar halinde üflledi. İlk halka havada sakince süzülerek uzaklaştı, uzaklaştı, yan masadaki kızın başının üzerinde bir hale halini aldı. Kızın yanında oturan sevgilisi bu duruma pek bozularak eliyle haleyi bozdu. Boğazdan, kahvenin çok yakınından, bir sandalda iki balıkçı geçiyordu o sırada. Kahvenin kedisi bir an balık kokusunu alıp kafasını kaldırdı ama bütün bu hareket kendisini çok yormuş olmalı ki, tekrar yattı hemen. Önümdeki dört şekerli çay soğumuştur etrafı seyrederken, bir tane daha aldım yanımdan geçen garsonun tepsisinden. İki minik serçe masamın üzerindeki susamları aralarında ikiye ikiye bölüşüyorlardı. Tam çaprazımda bir adam alnında biriken terleri tekrar tekrar silerken, ayrılık konuşması yapan sevgilisinin söyledikleri kendisinden çok diğer masalardakileri ilgilendiriyor gibiydi.

- 'İki cenaze arabası kaza yaparsa durumları değişmeyen tek kişiler arabalardaki ölümlerdir' dedi kız. Arka masalarındaki genç, bilgisayarında yazı yazmayı bırakıp bir an kafasını kaldırdı bunun üzerine. Gülümsedi ve yazmaya devam etti. İçim bir mutluluk ürpertisi ile titredi ve ben de gülümsedim.

02 Aralık 2006 (3): 'Böyle yapınca acıyor mu?' dedi tüm dişlerini göstererek sapından tuttuğu bıçağı karın boşluğuma doğru biraz daha iterken. Acıdan gözüm kararıyor ve tam bayılacağımı hissettiğim anda, bıçağın etime yaptığı baskı sonucu parçalanan sinirlerimin alarmı ile cin gibi oluyordum. Yüzüme doğru eğilmiş, hırs ve düşmanlıkla kasılmış bu surata baktım tanımadan. Bu kişiyi hayatımda ilk kez görüyordum. Sebebini öğrenmeden ölecek olmak, ölmekten kötü tek şey olmalı.

- 'Ya tanıdığım biriye? Beni tanıyormuş gibi bakıyor, tanımadığımı fark ederse rezil olurum, adını da hatırlamıyorum ki' diye düşünerek ağzımı tam açmışken tekrar sustum. 'Hayatımı zehir ettin zehir' diye bağırarak bir tokat daha attı ve kalktı gitti. Lisedendi sanırım, evet evet liseden olmalıydı, diye düşündüm tekrar bayılmadan önce.

02 Aralık 2006 (2): İki de karşıma geçmiş, kollarını yana açmış, yüzlerinde kocaman bir gülümseme ile beni çağırıyorlardı. Tümevarım prensibi gereği, hangisine doğru gidersem onu daha çok seviyor olduğum konusunda bir uzlaşmaya varmışlardı. Babam çok geçerli sayılamayacak argümanlarla:

- 'Hanımı hanımı abu dubu dı dı' şeklinde bana seslenirken, annem de daha parlak sayılmazdı. Tam ortalarında, uzun uğraşlardan sonra ayağa kalkmayı başardığımda, önce babama doğru döndüm ve gözlerine baktım. Bir an için kendisine gideceğimden emin gözleri ışıldadı. Gündüz patronundan yediği azarlar da, iki gün sonra yapmak zorunda olduğu ödemeler de önemini kaybetti. Sonra sağa dönüp anneme baktım. Sevincinden yerinde hopladı. Evin dört duvarı arasında geçen anlamsız hayatına anlam kazandıracak tek hareketin o anda ona gitmem olduğuna ikna olmuştu. Üzerimde çok fazla baskı oluşturuyorlardı ve yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kapıya doğru gittim ve açıp çıktım. Bir tur atıp sakinleştikten sonra dönecek ve bu kararı aceleye getirmeyecektim.

02 Aralık 2006: 'Sizin için ne yapabilirim?' dedi gözlüklerinin üzerinden kaşlarını kaldırıp bana bakarken. Başının az üzerindeki duvar boydan boya diplomalarla kaplıydı. 'Beni sevebilir misiniz?' dedim. 'Önce muayene etmem lazım, mikroplarla kaplı da olabilirsiniz' dedi ve masasının arkasından dolanarak yanıma geldi. Ayağında topuklu siyah ayakkabılar vardı. Altında dar bir etek ve yine siyah dar bir bluz giymişti ve uzun kızıl saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Doktor önlüğünün önü açıktı ve sanki bu enfes görüntüyü kapatmak istemezmiş gibi yanlara doğru sallanıyordu. Yanıma eğildi ve tüylerimi sevecence okşadı, gözlerime ve dişlerime baktı, kuyruğumun altına dokundu ve kulaklarımın arkasını kaşdı. Ağzımdan bir zevk iniltisi kaçırdım. Tekrar ayağa kalkmak üzere doğrulurken, - 'Sizin bir veterinere değil, psikiyatra ihtiyacınız var' dedi.

01 Aralık 2006: 'Gözlerindeki elmaslar' diye düşündüm o çok sevdiğim parçayı anımsayarak. Elmaslar işte orada parıldıyorlar. O göremiyor kendi gözündeki parıldamayı ve bunu söylediğimde utangaçça eğiliyor elmaslar öne. Terasın girişindeki paspasın üzerine vuruyor gölgesi, tam ayaklarımın altına. Kıyamıyorum basamıyorum üzerine. Suçlu mu değil mi diye düşünmekten çok, bir daha yapar mı yapmaz mı diye düşündüğünüzde değişiyor zaten tüm yargılar. Evin içine girerken imkânsızla imkânsıza yakın arasında bir yerde görüyorum bütün hepsini karaltı halinde. Havada uçuşan toz görüntüsü gibi, kirli mi nostaljik mi karar veremedim bakıyorum salonun ortasına doğru. Tuşlarına bile dokunmadığım ama mutlaka sahip olmam gereken o kuyruklu piyano da sıkıştırmış kuyruğunu tellerinin arasına daha uzakta sanki odada. Yanına doğru gideyim diyorum ama ayakları uzatmak için kullanılan Ottoman dedikleri o bacak kadar möblelere takılıyor ayağım. Biri birinin ardı boyunca uzanmışlar. 'Bezirganbaşı aç kapıyı!' diye sesleniyorum. Ses yok, odanın öbür ucundan bir mırıltı geliyor kulaklarımıza sadece. 'Mır mır mır' şeklinde aynı mesajı üç kez yineliyorlar. Kendi bıyıklarını aldırıp kedi bıyığı naklettirdiğimden beri daha rahatım sokaklarda. Algıda seçiciliğimi de artırdı sanırım bu yeni bıyıklar. Karşı köşeye doğru bir adım daha attım. Karşı köşe de geriye bir adım attı,

başladığımız yere döndük. ‘Bekar olduğum için di mi bunların hepsi?’ diye bağırdım. Bekara ev vermemek için düzenlenmiş bir tezgahtı belli ki. Ne evlenebiliyordum, ne de evlenebiliyordum.

28 Kasım 2006 (4): ‘İçimden avazım çıktığı kadar bağırarak geliyor ama o kadar üşeniyorum ki’ dedi. ‘Bağır istersen ben çayları hazırlarken’ dedim. Şekeri almak için dolaba açtığım sırada yürekleri parçalayan bir çığlık geldi salondan. İki kaşık fazla şeker koydum onun çayına. İçeri girdiğimde dizlerine sarılmış halının üzerinde yan yatmış, ileri geri sallanıyordu. ‘Ceninlik özlemi mi yine, ne hatırlıyorsun o günlerden de böyle özledin?’ dedim, onu güldürmeyi umarak. ‘Bir sayı tuttum hadi bil’ dedim tepki vermeyince. Küçükken en sevdiği oyundu ve ne zaman onu neşelendirmek istesem ilk tahmininde bildiğini söylerdim. Kafasını kaldırmadan ‘Sıfır mı?’ dedi. ‘Hayır dedim, ne sıfırı ya, topla kendini.’ Perdelerini açmaya gittim kızacak olmasına aldırmadan ve birden tüm bu depresyonun sebebi gözlerimin önünde canlandı. Sarayın avlusunda yüzlerce yeniçeri toplanmış, kardeşimin kellesini talep ederek bağırıp çağırıyorlardı.

28 Kasım 2006 (3): ‘Bütün bildiklerimi cuma günü bayrak töreninde açıklayacağım’ yazdım elimizdeki en büyük puntolarla okul gazetesinin manşetine. Baskıya götürürken yüzümde sadist bir gülümseme vardı. Gazetenin çıkmasıyla birlikte herkes birbirine gösterip köşelerde fısır fısır konuşmaya başladı. Hayatlarının en uzun haftası olacaktı ve ben onları kıvrandırken izlemekten zevk alıyordum. Üzerine gazyağı döktüğüm karıncaları ateşe vermeden önceki şaşkın hallerine benziyordu. Hepsi yanıma gelip ne bildiğimi öğrenmek için kendilerince büyük, bence zavallı teklifler yapıyorlardı. Aynı huzursuzluk öğretmenlere de yansımıştı. Salı günü geometri hocası istifa etti, çarşamba günü iki öğrenci kayıtlarını başka okula aldirdılar, perşembe günü okul çıkışında bir veli ağzımı burnumu dağıttı. Cuma günü bayrak töreninde İstiklal Marşı’nın hiç bu kadar detone söylendiğini duymamıştım. Törenden sonra mikrofona elime aldım ve ‘Herkesin, kimsenin bilmesini istemediği en az bir tane karanlık sırrı olduğunu biliyorum artık’ dedim.

28 Kasım 2006 (2): Mırıl mırıl sesler duyduğumda ilk başta yine rüya gördüğümü sandım. Burası her zaman o kadar sessizdi ki, bir ses duyduğumuzda hemen kulak kesiliyorduk. Yeni gelenler çok korkarlardı bu seslerden ilk bir kaç ay. Genelde ya ıslık çalma ya ağlama ya da dua sesleri oluyordu. Bu pazar günü de az yukarıdan ince bir sesin içini çeke çeke ağladığını ve adımı söyleyerek beni ne kadar özlediğinden bahsettiğini duydum. Biraz daha kulak kesildiğimde yalnız olmadığımı dikkatimi çekti. Kızım ve oğlumla birlikte gelmişti yine. Üzerime ince ince su damlamaya başladığını hissettim, suluyorlardı mezarımı yine. Daha geçen haftanın soğuk algınlığını yeni atlatmıştım ama yapabileceğim bir şey yoktu. Pazar sabahları ne zaman rahatça yatabilmişim ki?

28 Kasım 2006: Silah sesini duymamla var gücümle ileri atılmam bir oldu. Hayatımda koşmadığım kadar hızlı koşuyordum. Ayaklarım kelimenin tam anlamıyla popoma değıyordu. Biraz sonra alнімdan sızan terin tuzlu tadını

ağzımda hissettim. Nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum ancak faydası yoktu. Neredeyse nefeslerini ensemden hissediyordum. Ayak seslerini hemen arkamda duyuyor, başımı çevirip baktığımda sağımda, solumda bana yetişmeye kararlı, hırsan gerilmiş yüzlerini ve boyun damarlarını görüyordum. Az sonra geçtiğim yerlerden tekrar geçtiğimi fark etmemle paniğim ve yorgunluğum iç içe geçti. Bir kaç dakika sonra tam karşımda beliriveren 'Finish' yazan çizgideki kurdelayı geçmemle yere yığılmam bir oldu. Alkış seslerini hayal meyal duyabiliyordum.

26 Kasım 2006: Sarhoş olduğumda, telefon elimde öldürücü bir silaha dönüşüyordu. Alkollü araba kullanarak kendinizi ve başkalarını öldürebilirsiniz, alkollü telefon kullanarak da kalan bir kaç gram özsaygınızı. Sabah uyanıp da son arananlar listesine bakmak; aradığım saati, konuşma süresinin kısalığını görmek; ne dediğimi hatırlayamamak beni kudurtuyor; bir sonraki içeceğim akşam telefonu saklamaya yeminler ediyordum. Dün yine onu aradım, sekizinci çalışta nefes nefese açtı telefonu. 'Sevişiyorum, şimdi konuşamam' dedikten sonra kapattı. 'Boşalınca ara beni' demek için ağzımı açtım ama çoktan kapatmıştı. Telefona baktım bir süre belki bir şeyler söyler diye ama kesik kesik dıtladı sadece. Rehberde sıradaki isme baktım kendime bir kadeh daha doldururken. Epey zaman olmuştu konuşmayalı, uykusu hafifti hatırladığım kadarıyla.

25 Kasım 2006 (3): Isık çalarak işe geldiğimi görenler garip bakışlarla karşıladılar beni fabrikanın kapısında. Sebepsiz yere mutluluktan ayaklarınız yere basmadan yürüdüğünüz günlerden biriydi işte benim için. Aslında pek sebepsiz de sayılmazdı. Karımı ne kadar çok sevdiğimin o minik kafama dank ettiği günden beri ağzım kulaklarımda dolaşıyordum. O sabah da altı gibi uyanmış, yanıma döndüğümde, o meleğe benzeyen yüzünde uykunun tatlı gölgesini, saflığın göz kamaştırıcı ışıltısını görmüştüm. Dayanamayıp öptüm ve sonra seviştik. Yıllardır olmadığı kadar şiddetli ve yoğun seviştik. Yıkanıp hazırlanıp işe geldiğim tüm bu süre boyunca, onu ne kadar sevdiğimi, kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşünüp durdum. Fabrikadan içeri girip makinemin başına geçtiğimde aklım bu düşüncelerle doluydu ve işaret parmağımı koklayıp duruyordum. Parmağım öylesine o kokuyordu ki, burnumdan çektiğim anda, diğer kokulardan midem bulanıyordu. Bir kaç saat boyunca bu düşüncelerle meşgul olarak çalışmaya çalıştıktan sonra, dikkatim öylesine dağılmış ki, kesilmesi gereken bir sonraki sac parçasıyla birlikte işaret parmağım da koptuğunda ağzımdan en ufak bir ses bile çıkmadı. Sadece kopan parmağıma, uçup giden kokusuna, bunca yılın pişmanlığına gözlerimi dikmiş, donup kalmıştım. İşte sonunda onu kaybetmeyi başarmıştım.

25 Kasım 2006(2): 'Elektrik süpürgesinin sesiyle uyanmaktan nefret ediyorum'du aklımdan geçen ilk düşünce. Evin kirliliğine isyan başlatan elektrik süpürgesi ve bulaşık makinesinin düeti öyle bir gürültü çıkarıyordu ki, beynimi delmeye gelen matkabı fark etmemişim bile. Son anda uyanıp kalktım ve saatin 9:30 olduğunu gördüm. Alarmım yine çalmamıştı ve odanın bir köşesinden şaşkın ve panik halime bakıp 'dı dı dı dıt' diye kıs kıs gülüyordu. Alelacele tıraş olmaya başladım

ve tıraş köpüğümün, kendisini sürdürdüğümde Noel Baba'ya benzediğimle ilgili yorumlarını dinledim kaç yüzüncü kez. Diş fırçam ağızımdaki çürükler yüzünden, işi bıraktığı ve hayatta ağızıma girmeyeceği konusunda inatçıydı yine. Giyinmek için elbise dolabını açtım ve dün gece komik olduğuna inandıkları için, yan komşum olan üniversite öğrencisi kızın dolapları ile yine yer değiştirdikleri dikkatimi çekti. Elbise dolabını kapatıp işi aramaya karar verdim ve telefonumu elime alıp numarayı çevirdim. Her zamanki muzipliği ile Darülaceze'yi bağladı ve ben bu şakacı evden artık sıkılmaya başladığımı düşünerek arkamdaki sandalyeye çöktüm. O da son anda çekildi ve yere yapıştı.

25 Kasım 2006: Sinirimden ne yapacağımı bilmiyorum. Kıskançlığın o kızgın alevleri içimi öyle bir kavurmaya başlamış ki, derimin ısındığını hissediyorum. Aylardır kendim her haltı yememe rağmen aklımın ucuna bile gelmeyen duygular şimdi nereden, ne zaman çıkıp da zihnimi işgal etti anlayamıyorum. Odada bir aşağı bir yukarı yürüyüp, şimdi bir sigara içmenin ne kadar enfes olacağını kuruyorum. Başka bir erkeğin ona durmadan ilan-ı aşk etmesi, ısrar etmesi, kapısına dayanması karşısında elim kolum bağlı durmak zorundayım. Bu bir film olsa 'Bak koçum' der konuşur, anlamazsa döversin bir güzel ama, değil sanırım. Ya da bana en azından gerçek gibi geliyor. Aşk garip bir duygu, kıskançlıkla paketlenmiş geliyor, biri olmadan öbürünü de veremiyoruz üzgünüz, diyor *Cupid* denediğinizde. Çaresizlikten tırnaklarımı etime geçirmek, tanımadığım bir adamın pes edeceği zamanı beklemek, bütün yaptıklarımın sonra bunlara benim yol açtığımı bilmek... Tüm diğer küçük zebaniler dans ediyorlar lekeli halinin üzerinde. Zıp zıp zıplıyorum üzerlerinde ezeyim diye. Her şey geçip tüm sular sakinleştiğinde güleceğin şeyler, her şey geçmeden ve boğulacağına eminken nasıl da panikletiyor insanı. Garip bir dengesi var yine de hayatın açıklayamadığım, karma dedikleri gerçek galiba. Daha bu sabah yatakta bir melek gibi huzurlu uyurken, uyanmadan önce yetiştirmek için alelacele ona kahvaltı hazırlarken, yüzünde ona özgü mimikleri izlerken içimde akan kanı ısıtan ne peki? Başka birisi ona aynı şekilde bakamaz gibi geliyor ve kızıyorum deneyecek kadar küstah olmasına. Kıskançlıkla iki kişi savaşılmıyor ama. Tek başınızayken için için sizi kanser gibi.

23 Kasım 2006(3): 'Beni sonsuza kadar sevip, asla terk etmeyeceğine, her zaman biricik prensesin olarak kalacağıma söz verir misin?' dedi. 'Veremem' dedim. 'Beni sonsuza kadar sevip, asla terk etmeyeceğine söz verir misin?' dedi. Sustum. 'Beni sonsuza kadar seveceğine söz verir misin?' dedi. Bir damla yaş yuvarlandı gözümünden. 'Elimi tutar mısın?' diye fısıldadı. Odadan çıktım. Çıkar çıkmaz elini tutmak istedim. Biraz sonra, onu sonsuza kadar seveceğimi fark ettim. Eve vardığımda onu hayat boyu sevip asla terk etmeyeceğime ve onun her zaman biricik prensesim olacağına emindim.

23 Kasım 2006 (2): Havalarda ne ısınmış ne de soğumuştur ve ben bu yüzden tek kelime sohbet açamıyordum. Annemi arayayım, o nasılsa konuşacak bir şeyler bulur dedim. Yanlış numara çevirdim ve karşıma bir pideci çıktı. Biraz konuştuktan sonra aç olmadığım halde iki lahmacun almaya ikna etti beni. Kapat

kapamaz evde lahmacuna koyacak yeşillik kalmadığını gördüm. Pideciyi tekrar aradım yeşillik söylemek için, ama annem çıktı bu sefer. Bana komşumuz Selvihan Teyze'nin romatizmalarının çok azdığını ve herhalde yağmur yağacağını anlatmaya başladı. İşte dedim, yağmur geliyordu. Aradığım havadan sudan konuyu bulmuştum. 'Anne kapamam lazım, lahmacunlarım soğuyacak' dedim. Masayı kurmaya başladım. En güzel yemek takımımı çıkardım, şamdanlara mum koydum, bembeyaz örtüler serdim ve beklemeye başladım. Otuz dakika, bir saat, bir buçuk saat geçti, ne gelen vardı ne giden. Yine özene bezene yaptığım hazırlıklarla sap gibi kalmıştım ve o gelmemişi. Ağlaya ağlaya masa başında uyuyakaldım.

23 Kasım 2006: Bütün şehre üzerinde sadece dev bir soru işareti olan afişlerden asmışlardı. Soru işaretinin altında da kırmızı harflerle 'Çok az kaldı' yazıyordu. Tüm şehir, bu afişlerin ne için olabileceğini konuşmaya başladı. Kimisi yeni bir bankadır derken, bazıları bir alışveriş merkezi, bazıları da kahve zinciri olduğuna dair bahislere girdiler. Bir kaç gün sonra afişlerin yerini 'Son üç gün, hazırlanın' yazan alev kırmızısı afişler aldı. Tüm şehir başka konu konuşmaz olmuştu. Herkes açıklandığı gün her ne ise, oraya gideceklerini ya da satın alacaklarını birbirine anlatıyordu. Gelmiş geçmiş en etkili iştah kabartıcı pazarlama kampanyalarından biri olmuştu. Sonra büyük gün geldi ve sabahında İsrail borusunu öttürdü, güneş batıdan doğdu ve sırat köprüsü için upuzun kuyruklara girmeye başladı tüm insanlık.

22 Kasım 2006 (3): Bir kaç ufak tefek garipliğim vardı aslında baştan beri. Tuvalet kağıdı rulusunun sadece tam ortasındaki on iki parçayı kullanabiliyordum, ayakkabılarımı her zaman iki numara küçük alıyordum ki benden küçük ayaklıların neler çektiğini anlayım, zapping yaparken mutlaka Fibonacci serisine göre geziyordum kanalları. Fakat bunların hiçbiri kendimi deli olarak görmemi sağlayacak ciddiyette değildi bana kalırsa. Tüm delilerin giymeye bayıldıkları o önden bağlamalı gömlekleri korkunç rahatsız ve rüküş bulurdum, şimdiyse üzerimden çıkarmıyorum. Hem insanlar, kim deli kim değil karar verebilme küstahlığını kendilerinde nasıl bulabiliyorlar? Kendini Napolyon sanan bir arkadaşım vardı, bunca savaş görmüş geçirmiş olmasına rağmen müthiş alçakgönüllü, tatlı bir adamdı. Bana göre askeri bir deha, bazılarına göre deliydi örneğin. Sanırım psikiyatride buna kafayı sıyırmak ya da keçileri kaçırmak diyorlar. İşte bu yüzden ben de bir hastaneye kendimi yatırmak yerine, trafiğin en yoğun saatinde korna sesleri eşliğinde egzoz dumanı soluyarak sakinleşmeyi tercih ediyorum.

22 Kasım 2006 (2): 'Dönüp durma, başımı döndürdün' dedi annem sinirli sinirli. Halbuki ben dönmeyi çok seviyordum. Mevleviler de çocukluklarında bu sorunlarla karşılaşmış mıdır acaba, diye düşündüm. Yerdeki uzun bir karınca sürüsüne gözüm takıldı. Peşlerine takıldım, nereye gittiklerini görmek için. Çok yavaş hareket ediyorlardı, canım sıkıldı, en öne atladım ezdim hepsini. Anlamsız bir şekilde masalar arasında koşmanın çok iyi bir fikir olacağını düşündüm nedense. Tam köşelerde keskin dönüşler yapıyor, elimdeki direksiyon sayesinde

virajları rahat alıyordum. Tam o sırada bir garsonun bacaklarına çarptım. Elindeki pasta dolu tepsiyi üzerime düşürdü. Filmler dışında bir kez bile olmadığına emin olduğum bir pasta kavgası başladı bunun üzerine. Garsonlar müşterilere beyaz kremalı pasta yetiştirmeye çalışıyorlardı var güçleriyle. Ben sürüne sürüne menzillerinden çıktım. Duvarın dibindeki elektrik prizine bir parmak sokasım vardı ama kendi parmağımı sokmayacak kadar da aklım vardı. Tatlı savaşında uçuşan vezir parmaklarından birini soktum ve sigortalar attı. Karanlıktan istifade edip kaldırıma çıktım. Geceyi enfes bir şekilde bitirecek en muhteşemini sona saklamıştım. Karşıdan karşıya kendi başıma geçmek ve karşısının buradan gözüküp kadar enfes olup olmadığına bakacaktım. Hmm nasıldı, önce sola sonra sağa ve bir adım...

22 Kasım 2006: Kapıcımız zili her zamanki gibi tam 20:15'te çaldı. Çöp istemeye gelmiş. Hiç yoktu ve utandım onu bir kez daha eli boş göndermeye. Hemen elimdeki mandalin kabukları ve selpaktan bir şeyler ayarlayıp bir torbaya doldurdum. Teşekkür edip gitti. Kapıcı gider gitmez, apartman yöneticisi geldi. Bazı dairelerden sahte çöpler çıktığına dair şikayetlerin arttığını, bu konuyla ilgisi olanların kalorifer peteklerine tüm apartmanın çoraplarını asacaklarını söyledi. Kimin böyle aşağılıkça bir şey yapmış olabileceğini araştırmak için hep birlikte çöp varilini boşalttıktan sonra her daire, kendi çöpünü sahiplenecek, böylece suçlu ortaya çıkacaktı. Bir bahane uydurup kaçmam gerekiyordu. Hemen bir bavul hazırladım, içine 'İtalyan Mutfağından Seçmeler' kitabımı ve pratik yapmak için biraz makarna koyup gecenin sessizliğinde, paltomun yakaları havada hızlı hızlı uzaklaştım. Burnuma kaldırımdan pis kokular geliyordu.

20 Kasım 2006 (4): 'Hadi canım' dedi. 'Evet yemin ederim ki!' dedim. 'Ya git işine' dedi. 'Aaa yalan mı söyleyeceğim sana?' dedim. 'Olmaz öyle şey, yanlış duymuşsundur' dedi. 'Duymadım, gözümle gördüm ya' dedim. 'Yok yok, o işte bir yanlışlık var' dedi. 'Yok yanlışlık, getir Kuran'ı el basayım' dedim. Bir an durup düşündü, sonra 'Aaaa, az kalsın kandırıyordun beni ama gözünden anladım, atıyosun ha ha' dedi. 'Bak dedim, sadece ben değil herkes biliyor, üç maymunun ikisi bile kabullendi artık' dedim. Sustu, derin bir nefes aldı. 'Sahi mi ya?' dedi. 'Sahi' dedim. Omzuma kapanıp ağlamaya başladı. 'Şşşt şşşt' dan başka teselli sözü çıkmadı ağızımdan. İki hıçkırığı arasındaki süre uzamaya başlayınca usulca ayağa kalktım, divana yatırdım, önce üzerini sonra kapıyı örtüp çıktım.

20 Kasım 2006 (3): 'Vrooom vrooom' diye motor sesi çıkartarak salonda koşuşturuyordu çocuklar. Şans eseri mutfağa giderken duydum bu sesleri ve hemen anladım ciddi bir sorun olduğunu. Pistonları darmadağın olmak üzereydi küçük olanın. Kucakladığım gibi soluğu hastanede aldım. Motor sorunlarından anlayan nöbetçi doktor olmadığını söylediler, söylene söylene eve döndük. Daha önce doktorculuk oynarlarken hep doktor olan büyük oğlan da bir yorum yapamıyordu kardeşinin durumuyla ilgili. Bütün gece başında bekledim ufaklığın, uyandıkça motor yağı içirdim, kustukça ağızını sildim. Arabalardan anlayan bir babaları olduğu için ne kadar şanslıydı çocuklarım.

20 Kasım 2006(2): ‘Müjde, eski müzik grubumuzu yeniden topluyoruz’ dedi kapıda karşımda duran sırtkan ve puantiyeli papyon giymiş adam. Elleriyle gitar çalar gibi yaptıktan sonra solosunu bitirdi ve baş parmağıyla solo sırası sende anlamına gelebilecek bir işaret yaparken göz kırptı. ‘Haa ne diyorsun?’ dedi. ‘Size iyi şanslar ama ben ne yapabilirim bu konuda?’ dedim. Yüzünden yıldırım gibi bir hayal kırıklığı ifadesi geçti ama hemen toparladı. ‘Kimse senin gibi sallayamaz o bagetleri, hadi biliyorsun sensiz toplanamayacağımızı’ dedi. ‘Ama’ dedim, ‘ben sizi hayatımda ilk kez görüyorum, hayatımda da elime baget almadım’. ‘Uzun zaman geçti tabii, normal böyle hissetmen, benim de ödüm kopuyor aslında, hadi hazırlan gidelim’ dedi. ‘Sıkıldım ben hep arka planda olmaktan, bas çalıcım o zaman artık’ dedim ceketimi alıp kapıyı çekerken.

20 Kasım 2006: Tam karşı duvara sırtını dayayarak yerde oturmuş, çok ama çok derinlere dalmıştı. Göz kapaklarının yarı açık olmasından çok yarı kapalı olduğu dikkatimi çekti. Kırış kırış olmuş derisinin katmanları arasından dışarı bakan, yardım isteyen birisi var gibi geldi bana. Her şeyden bezmiş, gitmek isteyen ama iki dakika soluklanma molası vermiş biri gibi görünüyordu. Sıcaktan ter içinde kalmış, üzerindeki eski gömleğin koltuk altları her an büyüyen halkalar ile bezenmişti. İnsanlar ya bacalarının üzerinden atlayarak geçiyor, ya da ayaklarına çarpıyorlardı öfkeyle. Hepsini kaldıradımdım ama tam alnında beş dakikadır utanmazca yürüyen sineğin küstahlığına dayanamadım. Yerimden kalkıp iki adımda yanına vardım ve alnına sertçe bir şaplak indirdim. Duvardaki sineğin ölüsüne baktım şaşkınca ve az önce yaşlı adamın olduğu yerdeki su birikintisine. Yaşlanıyordum, bitkindim ve artık gitmek istiyordum.

19 Kasım 2006 (2): ‘Düşlerini fırçaladın mı?’ diye sordu annem beni yatağa yatırırken. ‘Evet’ diye yalan söyledim, bir korsan gemisinin direğinden cevaplarken. Her zaman okuduğu kitaptan okumaya başlayacaktı ki ‘bana masal anlatma’ dedim eline dokunarak. Şaşırdı ve ‘peki’ dedi. ‘Babanı sekreteriyle bir otelde yakaladığımdan beri yeniden içmeye başladım. Tek başıma kalmaktan ödüm koptuğu için boşanamıyorum ve acımla başka türlü baş edemediğim için yeniden bacalarımı jiletlemeye başladım’. Beyaz atımın arkasına atlayıp benle uzaklara gelmesi için elimi uzattım ama o attan korktu. Ayağa kalktı odadan çıkmak için. ‘Işık açık mı kalsın?’ dedi. ‘Göreceğimi gördüm kapatabilirsin’ dedim kalınlaşmış sesimle.

19 Kasım 2006: Otobüs aniden fren yaptığında sendeledim ve tam yanımda duran kadının ayağına bastım sertçe. Olayın ne kadar istem dışı olduğunu görse de bana nefret dolu bakışlarla baktı. Ben hemen ‘Çok affedersiniz’ dedim, dirseğine dostça dokunarak. ‘Affetmiyorum sizi’ dedi. ‘Ama istemeden oldu’ dedim. Biraz öteden yaşlıca bir adam ‘Kadın haklı, göz göre göre ayağına bastınız ve bunu tam otobüsün fren yaptığı o ana denk getirdiniz’ dedi. Kulaklarıma inanamıyordum. Şaşkınlıkla ağızımı açtım ki, tam arkamdan başka bir adam ‘Sanığın otobüsten atılmasını ve bir ay boyunca hiçbir toplu ulaşım aracı kullanmaması cezasına çarptırılmasını talep ediyorum’ dedi. Etraftakiler alkışlamaya başladı bu laf üzerine. Az önce konuşan yaşlı adam, iniş kapısının

oradaki ilk yardım çekici ile cama tak tak vurdu ve herkesi susturdu. Bana dönüp söyleyecek bir şeyim olup olmadığını sordu. Ağzımdan sadece çok pişman olduğuma dair bir iki geveleme çıktı. Karar beklediğim gibiydi ve bir sonraki durakta kınayan bakışlar altında otobüsten inip eve yürümeye başladım.

18 Kasım 2006 (4): Söylediğim hiçbir şeyin en ufak bir önemi bile olmadığı kafama dank ettiğinden beri konuşmamaya karar vermiştim. Aklıma söylemeye degecek tek bir fikir gelene kadar susacaktım. Çok sıkıştığım durumlarda da yazarak idare ediyordum. Kaynar suya yakın bir sıcaklıkta düşün altına giriyor, aklıma dile getirmeye degecek bir şeyler gelmesini umuyordum. Kulaklarım tıkaç tıkayıp, burnumu da tıkadıktan sonra kendimi soluksuz bırakıyor ve panik olan zihnimin o derinlerde sakladığı düşünceleri serbest bırakmasını bekliyordum. Ayaklarımı kapıya sabitleyip, bir saat baş aşağı duruyor, beynime giden kanın orayı biraz yıkayıp temizlemesini umuyordum. Bütün çabalarım nafileydi ve korkunç gerçeği fark ettim: -‘Düşünemiyordum öyleyse yoktum’.

18 Kasım 2006(3): ‘Dünyada benden çirkini var mı?’ diye sorup da ‘yok’ cevabını aldığımdan beri aynama küsmüştüm. Kendi görüntümü görmeye dayanamıyordum artık ve aynam da bu depresif halimi gördükçe bana benden daha yakışıklı adamların yansımalarını gösteriyordu ki bu, dünyadaki herhangi birisi olabiliyordu. Tabii bu durumda tıraş olmak gittikçe zorlaşmaya başlamıştı ve yüzüm her sabah kesik içinde kalıyordu. Çocukların sokağa çıkabildikleri saatlerde dışarı çıkmam yasaklanmıştı ve odalarımından biri, yemek yemedikleri için anneleri tarafından bana verilen minik çocuklarla tıka basa doluydu. Devamlı ‘Güzel ve Çirkin’in eski bölümlerini izliyor ve bir gün aslan adam Vincent gibi olmak istiyordum. Bütün bunları, sabah kahvaltı ederken dolaptaki yumurtalara anlattığımda hiçbir tepki vermediler. Ben de sucuğun içine kırıp hepsini yemeye karar verdim. Fakat bana yoldaşlık etsin diye her sabah üzerinde kuluçkaya yattığım bir tanesi, tam o anda kabuğunu kırıp dışarı çıktı ve şaşkın bir suratla bana baktı. Babalık duygularım kabardı ve kollarımı açıp sarılmaya gittim. Benden korktu ve arkasını dönüp kaçmaya başladı. Ben de tutup başını ısırdım. Sanırım benim içim de çirkindi ve o sırada ‘Iron Man’ çalıyordu tamamen rastlantısal.

18 Kasım 2006 (2): Kanlıca’ya birlikte yoğurt yemeye gitmiştik. Ben ne kadar çaktırmamaya çalışsam da minik üflemlerimi fark etti. Yıllar önce sütten ağzımın yandığı olayı anlattım ve güldüm. Sonra o da güldü. Tıpkı yıllar önce komşumuzun bana güldüğü ve daha sonra kendisinin de kaynar sütle ağzını yaktığı gibi. Oturduğumuz yeşillikler içindeki çay bahçesi, ustası öldüğü için yağ bal işine girmek zorunda kalmış çocuk işçiler tarafından işletiliyordu. Uzaktan tatlı tatlı davul sesleri geliyordu ve yemekten hemen sonra oraya gidip dinlemeye karar verdik. Görünce sıvadiğim paçalarını indirdiğim derenin şırl şırl sesine, altın kafeste olmalarına rağmen ‘Vatanım’ diyen bülbüllerin şakımaları karışıyordu. Biz yemekte birer porsiyon tavuk şiş yedik ama yan masadaki dostlarımız acı söylediler ve Adana yediler. Yemeğin üzerine meyve istedik ve

portakal geldi. Ben ikimiz için de soydum ve sevgilimin başucuma koydum kabuklarını. Hesabı istedim ama birden cüzdanımı evde unuttuğumu fark ettim. Sevgilim hiç telaşlanmadan bu gibi günler için sakladığı ak akçelerle ödedi hesabı.

18 Kasım 2006: Ateist olduğumdan beri Tanrıya inanma isteğim iyice azmıştı. Sigarayı bıraktığım ilk günlerde olduğu gibi, ellerim titriyor ve tapacak kutsal bir varlık arıyordum. Tam da bu arayışımın doruk noktasında çıktı karşıma veya o hep orada duruyordu da ben ilk kez gördüm. Ağlıyordu, usul usul durduğu köşede. Gözyaşlarından birini içime çektim öperek, hüznünü de birlikte çekip götürürüm ümidiyle. Gözyaşı tuzlu, hüznü buzluysa. Elimi tuttu, sıcacık avucunda hafifçe sıktı. 'Neden ağlıyordun?' dedim, 'Yine gideceksin' dedi. Duymak istemediğim doğruları her söylediğinde yaptığım gibi konuyu değiştirdim. -'Biliyor musun bu hafta Tanrıyı bıraktım'

16 Kasım 2006 (3): Asansörde eli elime ilk kez değdiğinde, stetoskopun tene değdiğinde hissettiğime benzer tatlı bir ürperti hissettim. 'Kaça çıkıyorsunuz?' diye sordum adım gibi bildiğim halde oturduğu katı. Beş katlık yolculuğun tamamını kendimce çaktırmadan, ama onun yüzündeki utangaç gülümsemeye bakılırsa gayet aleni, görüntüsünü zihnime kazımaya çalışarak geçirmeye kararlıyım. Böylece, asansör kabinini, apartmanı, İstanbul'u, her şeyi silmek ve sadece onun görüntüsü ile doldurmak istedim tüm zihnimi. İkinci kata geldiğimizde biraz daha soğuk gibi geldi bakışları. Bir şeyler değişmişti besbelli, daha sert bakıyor ve bakışlarını yerden kaldırmıyordu. Üçüncü kata geldiğimizde, eğer istediği buysa, benim de oyunu onun kurallarıyla oynamam gerektiğine karar verdim ve ben de sırtımı döndüm ona. Dördüncü katta onu çok özlemiştim bile. Yaptığıma pişman olmuş, her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum yine. Tam bunu söylemek için ona dönmüştüm ki, asansörün kapıları açıldı ve aşkım arkasına bile bakmadan, mağrur ve hüzünlü çıkıp gitti.

16 Kasım 2006 (2): 'Kara trenin zıddı nedir?' diye sordu minik yeşil gözlerini gözlerime dikip. 'Beyaz bulut mu?' dedim. 'Neden?' dedi, her şeyi sorduğu gibi. 'Çünkü beyaz bulut, kara trenin üzerinden geçer gider, tren raylara mahkumdur' dedim. 'Beyaz bulutları kullanan makinistler de var mı?' dedi. 'Evet dedim, kardeşin bir tanesini kullanıyor mesela şu anda'. Gözleri parladı. '\$#%\$#!?! ne demek peki?' dedi. 'Bunu da nereden öğrendin?' sakın bir daha ağzına alayım deme' dedim merakını kabartarak, bu kelimenin iyice beynine işlenmesine yol açtığımı bile bile. Minik eli elimin içinde terliyor, küçücük adımlarıyla bana yetişmeye çalışırken, kafasını yana kaldırıp soru sorarken, gözümü yakalamaya çalışması boğazıma bir şey düğümlüyordu. Hayatımda ilk defa bir cüceye aşık olmuşum ve ne yapacağımı bilmiyordum.

16 Kasım 2006: E-postamdaki 'Gelmeyen Kutusu' ağzına kadar doluydu yine açtığımda. Bana yazacağını düşündüğüm bütün mesajlar oradaydı ve ben yine hiçbirini okumaya kıyamayarak kapadım hemen. Tam mesajlarımı kontrol ederken mesaj atmaya kalkar ve İnterneti meşgul edersem diye korkuyordum

biraz da. Bir tur atıp geleyim, belki akşam üstü e-postası ile gelir diye düşünerek tıraş olmaya çıktım. Müthiş bir sıra vardı berberde. Sıra beklerken yanımdakine 'sizininki neydi?' diye muhabbet açmaya çalıştım ama en kısası 'saç', en uzununu 'sakal'dan öteye gitmedi sohbetlerimiz. Tam sıra bana geldiğinde, üç berber de müşterilere teşekkür ederek tarak ve makaslarını bize doğru attılar ve bizleri alkışlayarak dükkânın arka tarafına gittiler. Bu kadar kısa kesmeyeceklerini bildiğimiz için alkışlamaya devam ettik ve gerçekten bir süre sonra geri gelip dört müşteriyi daha tıraş ettiler. Enseler uzun, yanlar kısa, üstler kıvrıkcık bir tıraş rica ettim. On beş dakika sonra aynada kısacık enseme, uzun yanlara ve dümdüz üste bakıp kafamı salladım, tam istediğim gibi olmuştu tıraşım. Gayet memnun bir şekilde oradan ayrıldıktan sonra, saatin kaç olduğuna bakmak için bir taksiye atlayıp Konak'taki saat kulesinin oraya gittim. Meydanda inip, yeni yapılan alışveriş merkezinin çatısına doğru bakmaya başladım. Gözlerimi kırpmadan bir süre oraya bakmaya devam ettim. Önce orta yaşlı bir kadın durdu ve bana 'ne var, ne oluyor?' dedikten sonra aynı yere bakmaya başladı. Bir süre sonra üç liseli çocuk da grubumuza katıldı. On dakika sonra, yirmi, yirmi beş kişi alışveriş merkezine doğru yukarı bakıyorduk. Bir süre sonra tam düşündüğüm gibi, bu kadar kişinin izlediği bir çatıda, bir meczup belirdi ve birileri bir şeyler yapmazsa atlayacağını söylemeye başladı. Aşağıdan birileri megafonla birilerinin yolda olduğunu, sakın olmasını söyledi. Sanki bunu dememişler gibi adam atladı. İtfaiyenin gerdiği brandayı havada fark edip var gücüyle kollarını çırparak, brandayı pas geçmeyi başardı. Saat kulesi çok geç olduğunu fısıldadı. Aceleyle eve döndüm. Yine tanımadığım bir sürü adamın viagrayı denemem gerektiği ile ilgili ısrarlı mesajları dışında e-postam yoktu.

14 Kasım 2006: Burnumdan atlamaya karar veren ilk kan damlası önümdeki masa örtüsünde kusursuz daireye benzer bir leke bıraktı. Lekenin tam merkezine gözümü dikmiş, az sonra öncü damlayı takip edecek sürüyü bekliyordum. Başımı geriye götürmem mi götürmemem mi gerektiğini unutmuş, ya da daha doğrusu umursamıyordum. Önce masum, tek bir damla geliyordu her zaman. Tam duracağını sandığım anda, '*kan-dır-dım*' der gibi bir neşeyle oluk oluk kan fışkırıyordu burun deliklerimden. Biraz sonra, arkamdan pıtır pıtır koşan ayak seslerini duydum. Nasıl hissediyorsa, her seferinde yanıma geliyor, her an yanında bulundurduğu tamponları burnuma tıkıyor, üstü başı kan içinde kalana kadar başımı göğsüne yaslayıp sarılıyordu. Öylesine delice seviyordum ki, onsuza olma düşüncesi korkudan felç ediyordu beni. Onun için de aynı olacağını hissettiğim için, HIV pozitif olduğumdan hiç bahsetmedim. Birlikte geldik, birlikte gitmeliydik.

13 Kasım 2006(2): 'Bir lokma daha yersem patlayabilirim' dediğinde çoğu insan gibi ne kadar doyduğuna dair bir benzetme yaptığını sanmıştık rahmetlinin. Korkunç patlamayla birlikte darmadağın olan İngiliz yemek takımının üzerinde mavi desenler vardı. Tam o sırada fabrikada bir bant arkasından çıkan porselenler Birmingham'da bir beş çayı sırasında iki İngiliz leydinin ağızlarının tadına bakıyorlardı. İngiliz leydilerin çayın yanında yedikleri kurabiyeleri aldıkları pastanede çalışan Pakistanlı aşçı, gündüz düşlerine dalmış, Pakistanlı aksanını

kaybetmeye çalışmak için, açık duran televizyonda konuşan aktörleri taklit ediyordu. İzlediği dizide sarışın bir polis, masum bir ailenin evine bomba koyma planları yapan iki Arap teröristi arayıp duruyordu ve teröristlerden birini kuzeni oynuyordu. Sarışın polisi oynayan aktörün saati durmuştu ve o farkında olmadığı için çekimlerden sonra gitmesi gereken dışçı randevusunu kaçırdı. O gece dışının ağrısı çığırından çıkınca gece yarısı açık eczane aramak üzere dışarı çıktı. Arabasıyla yan sokağa yeni dönmüştü ki, korkunç bir patlama oldu ve arabanın kaportasına koca koca ingiliz porseleni yemek takımı parçaları yağdı. Hayat da işte böyle bir dairedir ve her an patlayabilir demek istiyorum.

13 Kasım 2006: Bir gün yolda yürürken, canım inanılmaz şekilde çorba çekti. Çorbacıya girdim, bir ezogelin istedim. Beş dakika sonra çorbam geldi, ancak içinde kil vardı. Daha doğrusu bir kil öbeği vardı. Bir çektim baktım; peruk, altında da bir adam vardı. 'Ne yapıyorsun çorbamda hemşerim?' dedim. 'Çorbada benim de tuzum olsun istedim' dedi. Daha sonra sohbet etmeye başladık. Tuz gölünde dalgıç olarak çalışıyormuş. "İlla iş yerime beklerim, biraz tuzumu ye abi" dedi. Kalktık gittik. Turizm Bakanlığı her göle bir canavar kampanyası ile bu yaz turizmi patlatmaya çalıştığı için dalgıçlarla gölün dibini taratıp önce kendi kaynaklarımızdan yararlanmayı, bu olmazsa Loch Ness canavarını seneliği 25 milyon dolara kiralamayı planlıyormuş. Ben de giydim takımları, yeni dostumla beraber daldım göle. Ancak dipte gördüklerim midemi bulandırdı. Ne kadar deniz canlısı varsa bağlamışlar sandalyelere, elektrik verip göl canavarının yerini söyletmeye çalışıyorlar. Bu görüntüler beni derinden etkiledi ve çıkıp Greenpeace'e üye oldum. İlk olarak da balina avcısı gemilere kendimi zincirleme görevi verdiler bana. Çıktım açık denize, Norveç bandıralı bir gemiye zincirledim kendimi ama adamlar fark etmedi tabii beni. Bir ton su yuttum, o arada da adamlar çipurasından balinasına avlayıp mangal yaptılar güvertede. Sonunda Norveç'e ulaşıncı bir tanesi beni fark edip zincirleri söktü. Cebimde beş kronum olmadan Oslo'nun ortasında kaldım. Otobüse binecek param bile olmadığı için, yolda bulduğum kayakları ayağıma geçirip kaymaya başladım. Kaydıkça kaydım, Alp disiplininin slaloma, slalomdan artistik kayağa ince geçişler yaparken Kış Olimpiyatları'nda altın madalya almışım. Madalya kürsüsünde İstiklal Marşımız çalınırken nasıl ağlamaya başladım. Bir baktım ikinci olan Avusturyalı bana sarılmış, seviniyor ayağına. Elini popomda hissedince kan beynime sıçradı. Çektim vurdum orada ibneyi. Topukladım kaçtım, bir kamyonun arkasına tutundum. Kamyon şoförü sonunda beni gördüğünde, dedim böyle böyle namus için adam vurdum. 'Aaa o zaman durum başka, Hollanda'ya gidecen, orayla suçluları iade anlaşmamız yok, benim yolumun üstü atarım seni, hem orada La Vache Qui Rit fabrikasında benim dayı oğlu çalışıyor' dedi. Bastık gittik Hollanda'ya, fabrikaya soktu beni dayı oğlu. Peynirlerin üstündeki üçgen amblemleri yapııştırıyorum. Yapıştırırken çok bastırduğım için peynirlerde parmağımın izi çıkıyormuş diye şikayet gelince işten çıkardılar. Kaldığım eve dönerken, Red Light sokaktan geçiyordum. Çırılçıplak bir kadın, yaptığı şov gereği sokaktan geçenlere Selpak satmaya çalışıyordu. Bir anda aşık olduğumu hissettim ve sattığı bütün Selpakları aldım. Daha sonra tek tek açarak vücudunu mendillerle sardım ve onu sekse aç bakışlardan kaçırarak evinin kadını yaptım.

12 Kasım 2006 (4): Bütün kış ofiste çalışırken hayalini kurduğum hamağa yatmış, yandaki ipi çekerek o hipnotize edici ritimle sallanıyordum. Hamağın çapraz ipleri popoma batıyor ama aldığım keyif nedeniyle umursamıyordum. Hafif bir esinti yüzümü yalıyordu. Hamağın ayak tarafından bağlı olduğu ağaç, istese de istemese de Halil ve Halime adlı bir çiftin aşklarına sonsuza kadar tanıklık etmek zorunda bırakılmıştı. İsimleri birbirine benzeyen çiftlere nedense oldum olası antipati duymuşumdur. Sanki zorunluluktan berabermiş havası yaratırlar bende hep. Kafamı biraz daha kaldırdığımda, ağacın dallarında duran bakışlarını bana sabitlemiş bir sincapla göz göze geldim. Her an üzerime atlayacak gibi bir hali vardı. Elindeki fındığı sinirli sinirli kemirdiğini gördüm. Belki de onun hamağıydı yattığım ama o aradaki boşluklardan düşeceği için sebebin bu olamayacağına karar verdim. Dişlek olması nedeniyle, dalga geçildiği için sinirli bir tipe dönüşmüş olabilirdi. Başka tarafa bakıp görmezden gelmeyi denedim ama kafama bir fındık atarak dikkatimi yeniden kendisine yöneltti. Avuç içimden biraz büyük sincaptan ödüm kopuyordu. Bunların sakinlerinden şehirde bile görmemiştim, bir de psikopatı neler yapardı acaba adama? İpe daha sıkı tutundum ve kendimi zorlukla çekerek önce tek bir ayağımı yere bastım, daha sonra diğerini de yanına attım ve hamağı terk ettim. Arkama bakmadım ama bakışlarını ensemden hâlâ hissedebiliyorum.

12 Kasım 2006 (3): Seksen üç günde devri alem yapmış, denizler altına on dokuz bin fersah inmiş, balonla dört buçuk hafta gezmişim ama içimdeki bir şeylerin azıcık eksik olduğu duygusunu üzerimden atamıyordum. Bu çılgıncasına macera isteğini kimden aldığım konusunda da bir fikrim yoktu. Varlıklı ailemde herkes kendi halinde birer aristokrat olarak yaşıyordu. En son maceramdan yeni dönmüş, şöminenin önünde en iyi arkadaşlarımdan bir kaçıyla brandy içip briç oynayarak biraz dinlenmeye çalışıyordum ki kapı çaldı. Kapıyı açtığımda kimseyi göremedim. Eğlence için zili çalıp kaçan çocuklara bazı doğu ülkelerinde rastlandığını seyahatlerimde görmüş olduğumdan, bir anda aklımda bu olayla bağlantı kıvılcımı çaktı ve kapıyı kapadım. Biraz sonra zil aralıksız olarak tekrar çalmaya başladı. Doldurmakta olduğum pipomu masanın üzerine bırakıp arkadaşlarımdan özür diledim ve kapıya gittim. Bir kibriti kırdıktan sonra zile sıkıştırıp kaçmışlardı bu sefer. Biraz düşündüğüm zaman, aslında bunun çok zevkli ve macera dolu bir şey olduğunu kabul etmek zorunda kalıp bir kahkaha attım. Zili çaldıktan sonraki o bir iki dakika içinde var gücünle kaçmak, uzaktan bir yerden şaşkın suratları izlemek. Sanırım içimdeki macera ateşini söndürebilecek tek şeyi sonunda bulmuştum.

12 Kasım 2006 (2): 'Şşt pşt' diye bir ses duydum dalmış yürürken, elimde market poşetleriyle. Bana seslenildiğine tam emin olamasam da gayri ihtiyari döndüm ve arkamda kimseyi göremedim. 'İyi saatte olsunlar' geldi derdi anneannem olsaydı, diye düşünüp gülümsedim. Güzel bir deyişti aslında üzerinde fazla durmadığım. Bir kaç adım sonra 'Şşt pşt dedik' diye seslendi aynı ses, fakat bu kez tek bir ses değil, en az üç beş kişinin sesini duyduğuma emindim. Arkama hemen dönemedim. Ensemde buz gibi soğuk ter damlaları akmaya başladı. 'Ne var

ulen?’ diye aniden döndüm elimdeki poşeti sallayarak ve boşluğa iyi bir ders vererek. Kimse yoktu yine arkamda, sağlı sollu park etmiş bir kaç araba dışında. Adımlarımı hızlandırdım. Ben bu seslerin bildiği tarz adamlardan değildim ve ne elde etmeyi umduklarını, benden ne istediklerini bilmiyordum açıkçası. Eve varmama yüz metreden az bir mesafe kalmıştı. ‘Paranoyak olmanız takip edilmediğiniz anlamına gelmez’ diye bir söz geldi aklıma. Koşmaya başladım aniden, elimdeki poşetleri atarak. Sesler üçüncü kez ama bu sefer tam önümden geldi. ‘Hoop birader’ dediler yüzüme sıcak nefeslerini üfleyerek. ‘Benim bir adım var tamam mı? Adım Rıza, Rızaaaa!’ diye bağırdım, bu saygısızlıklarına daha fazla katlanamayarak. Utanıp gittiler sanırım, geri dönüp kaldırımdan poşetlerimi aldım, eve girdim ve menemen yaptım kendime.

12 Kasım 2006: En güzel tencereme doldurduğum pirinçleri, iyice ıslansınlar diye bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda bisikletimin arkasına bağlayıp dolaşmaya çıktım. Hayatında yemediği kadar lezzetli bir yemek hazırlayıp aklını başından almaktı niyetim. Dönüş yolunda da çiçekçide durup bir buket yasemin aldım, akıllıca bir isim oyunu yaptığımdan emindim. Yolda herkesin bana baktığına yemin edebilirdim çiçek yüzünden. Tam o sırada, buketin içinde, minicik bir karafatma gördüm. Yalnız rengi fazlasıyla açıktı hemcinslerine göre ve bu yüzden ona sadece *Fatma* demeye karar verdim. Biraz dil döktükten sonra, benim için casusluk yapmayı ve yaptığı her hareket hakkında düzenli rapor vermeyi kabul etti. İyice keyfim yerine gelmişti. Eve vardığımda, gelmesine sadece bir saat kaldığını görüp, zamanında hazır olamayacağımı anlayınca, telefon edip kış saatine bu sene erken geçtiğimizi, hemen saatini bir saat geri almasını rica ettim. Kazandığım bu ekstra bir saatte de güzellik uykusuna yatıp, geldiğinde onu kendime iyice hayran bırakacaktım. Uyumadan önce, son on yılda çektiğim ve onu okulda, yolda yürürken, uyurken, duşta, hayal kurarken, salıncakta sallanırken, spor yaparken gösteren binlerce fotoğrafı banyo ettiğim karanlık odanın kapısını kilitledim. Odayı tatlıdan sonra gösterecektim ona. Kim bilir ne kadar şaşıracaktı kendisinin bunca resmini bir arada gördüğünde?

10 Kasım 2006 (4): Bir pazar sabahı geldiğim pazardaki tüm çığırkanlar, kararlı adımlarla yürüdüğüm yoldan caydıramıyordu beni. Almayı kafama koyduğum sütyeni eninde sonunda bulacaktım. Neden bir sütyen almak istediğimi, içini neyle doldurmayı planladığımı tam bilmiyordum ama almalıyım işte. ‘İkizlere takke’, ‘UFOlara başlık’ çığırışlarını takip etmem tembih edilmişti. Hayatımda hiç sütyen almamıştım ve alacağımı da sanmıyordum. Bir sütyen, iki göğüs, bir çift, mutlu bir yuva, bunları ayrı ayrı yerlerden alamıyordunuz işte. Aynı fiyata gelmiyordu toplam. Bir yolunu bulmalı ve aradığım sütyeni bulmalıyım. Kendim giymeyecek olsam da giyecek bir çift göğüs bulmak, hayattaki en öncelikli amacım olmuştu. ‘Süt’ gibi kutsal bir içecek ve ‘yenmek’ kelimesinin kökünden oluşturulmuş bu büyülü kumaş parçasının etkisinden çıkamıyordum nedense. ‘Göğüslük’ dendiğinde aynı enfes tını çınlamıyordu kulaklarımda.

10 Kasım 2006 (3): Her sabah uyandığında yanımda olmayacak diye ödüm kopuyor, her sabah uyandığında yanımda olmuyordu. Gece sarmaş dolaş

yattıktan sonra, sabah çarşafın serin yüzeyini duyumsamak artık kabak tadı vermeye başlamıştı. Varlığı ile yokluğu arasındaki o beden miydi beni böylesine çıldırtan? Zihnimi böylesine doldururken kollarımı bomboş bırakan hınzır sevgilimi herkesten kıskandığım için suçlayamıyordum da. Bütün gün eve kapattığım hayali nasıl da sıkılıyordu kim bilir? Kıskaçlıkla delilik arasındaki o ince çizgide attığım parendeleri hayranlıkla seyrediyordu o da eminim. Hayalimde ettiğimiz o kavgalardan sonra ona aldığım tüm çiçekleri bir vazoya koymaya bile tenezzül etmemesi beni delirtiyordu. Ona dokunmaya kıyamadığım için ya da bütün dokunmalarına kayıtsız kaldığı için kendime acı vermeye başlamıştım. Bunun sonu iyi değil deyip kapı dışarı ettiğim anda, daha kapıyı kapamadan yatağıma girmiş oluyordu. 'Boş ol, boş ol, boş ol.'

10 Kasım 2006 (2): Klavyemin 'S' tuşuna reçel damlatmıştım. Tuşa bastığımda takılı kalıyordu olduğu yerde. Yazı yazarken kekelemeye başlamıştım bu yüzden. Ona yazdığım 'Ssssseeni ssssseveiyorum' içerikli mektuplar, belki de bu yüzden e-posta kutusundan geri dönüyordu. Bilgisayarına çeşitli yemek parçaları dökmeye yeni yeni alışmıştım ama yemeklerimin içinden mouse, memory stick gibi parçalar çıkması hâlâ beni rahatsız ediyordu. Monitörümdeki corn flakes parçalarını bir bezle sildikten sonra, hazırladığım sağlıklı yaşam sitesinde yeni diyetler tasarlamak üzere çalışmaya başladım. Teknolojinin yemekle birleştiği muğlak dar alana sıkışmış kalmış, ne bir adım öteye ne bir adım geriye gidebiliyordum. Teknoburlar adında bir girişim başlatmalıyım, diye düşündüm, bir elimdeki mouse'dan bir ısırık alıp, diğerindeki eklerin sol tuşuna basarken.

10 Kasım 2006: Çamaşır makinesinin kapağını açtım. Mavi havlumu, çarşafı, bornozumu, bir tane tek çorabı, kediyi, yastık kılıfını ve çorabın diğer tekini dışarı çıkardım. Kedi ölmüştü ama çamaşırpların hepsi bana dün gece televizyonda vaat edilen kadar temizdi. İyi bir anlaşma olmuştu. Çamaşır sepetine doldurdum hepsini ve gidip arka bahçeye gömdüm sepetle birlikte. Elimdeki kürekle efsanevi İngiliz kralı Aslan Küreklî Richard'a ne kadar benzediğimi düşündüm. Havada kara kara bulutlar, yaklaşan fırtınayla ilgili son haberleri geçiyorlardı meteorolojiye. Yağmurdan kaçan sığınlar, hızla evime doğru akın etmeye başladılar. 'Ulan daha cesedi soğumadı, saygısız ibneler' diye düşündüm. Helvacıoğlu flütümü çıkardım ve çalmaya başladım. Ağızlık salya dolmuştu ve midem bulandı bir an. Kasabanın dışına doğru giderken bir melodi tutturdum. Arkamdan tek bir fare bile gelmiyordu. Nefes nefese kalıp biraz soluklanmak için bir ağaç kütüğüne dayanıp gözlerimi dinlendirdim. Tekrar uyandığımda saatler geçmişti. Ne kadar geç olduğunu fark edince flütü fırlatıp koşmaya başladım. Tam bitiş çizgisine geldiğimde, onun sırtındaki ağır kabuğa aldırış etmeden tıngır mıngır çizgiyi geçmekte olduğunu gördüm ve sinirimden ağlamaya başladım.

09 Kasım 2006 (3): Kocamı öldürmeye kesin karar verdiğimde ilk yaptığım şeyin bavul alışverişine çıkmak olması bir çok kişiye çığınca gelecektir. Fakat kıtır kıtır kesilmiş bir adamı taşıyacak kadar sağlam bir bavul olmadan yola çıkmak kesinlikle saçma olacaktı. Şifreli bir bavul seçtim kendime. Şifreyi unutacağımı bildiğimden, tam atmaya yakın, kolunu ya da bacaklarından birini hatıra almak

için bavulu açmam gerekmeyeceğini umuyordum. Bavul işini halledince, güzel bir elektrikli testere almak için Bauhaus'a gittim. Bütün bunları onun kredi kartıyla alıyor olmam muhtemelen sadece bana komik geliyordu. Sondan başlayıp başa doğru gelmenin olayı kolaylaştıracağını hesaplıyordum. Bir elimde testere, bir elimde bavul, oflaya pufloya arabaya atlayıp cinayet sırasında giyeceğim eldivenleri almak üzere Akmerkez Mudo'ya gittim. Bir çift çok şık deri eldiveni de sepete koyduktan sonra, yemeğe katacağım fare zehirini almak için gittiğim eczaneden de yüz gerdirici krem, nemlendirici, göz kalemi ve bir şişe parfüm alıp çıktım. O yorgunlukla eve girer girmez elimdeki paketleri atıp, koltuğa uzanıp sızmış kalmışım. Hem yarını da var bu işin.

09 Kasım 2006 (2): Elindeki minik stres topunu aynı ritmik hareketle iki kez sıkıp bir kez havaya atıyor, sonra tutup tekrar sıkıyordu. Bu sonsuz gibi gözüken diziden gözlerimi alamıyor, onun topu sıkarak bıraktığı stresi kat be kat bana geçiyordu. Gözüm duvardaki saate kaydı kim bilir kaçınıcı kez. Daha sekiz dakika vardı. Sekiz dakika sonra içeri girecektim ve hepsi sona erecekti. Neden sekiz dakika daha beklemeliydim? İçeride kimse yoktu besbelli. İçeriye daha önce canlı bir insanın girmiş olduğuna bile emin değildim ya da çıktığına. Oda herşeyi kapsıyor ve hiçbir şeyi içine almıyordu işte besbelli ve ben bu randevuyu almak için aylardır araya sokmadık kimse bırakmamıştım. Ufak sehpa üzerindeki dergilerin en üstündekinin tarihi iki ay sonrasını gösteriyordu. Kim kimle çıkıyor diye resimlere hızlıca göz gezdirdim ve tekrar tepedeki sayaca baktım. Elimdeki rakamla arasında iki fark kalmıştı ve yanımdaki adamın havaya attığı topa sinirle vurduktan sonra ayağa kalktım. Numaramı buruşturup yere attım, kapıyı açıp göz kamaştırıcı parlaklıktaki açık havaya çıktım. Derin derin nefes alıp sessizliği dinledim yolumu tekrar bulmak için.

09 Kasım 2006: Göğüs kıllarımın uzamasını izlemekten ve göbeğimin çapının büyümesini gözlemlemekten sıkıldığımda tırnaklarımın uzamasını seyretmeye başladım. Uyuduğum beş altı saat dışında tüm zamanımı, bakışlarımı ellerime kenetleyip neredeyse kırpmadan, tırnaklarımın mikron mikron uzamasını seyretmekle geçiriyordum. Başta yeni kesilmiş tırnaklara, üçüncü günden sonra araya giren ufak toz toprak parçalarına bakakalmak, çocukluğuma benzetmek gün geçtikçe daha fazla vaktimi alıyordu. Uzayan şeytan tırnaklarına tiksintiyle, küçümsemeyle bakmak, acısını hissetmek. On değişik tırnak, on değişik televizyon kanalından daha eğlenceli, daha çeşitli. Ölünce de tırnakları uzamaya devam edermiş insanın. O öleli dokuz gün oldu. Uzamışlardır şimdiye. Toprak altındaki iğrenç kurtçuklar o işi devralmadan yerimden kalkıp onu çıkarmalı ve tırnaklarını kesmeliyim. Dayanamadığı tek şey uzun tırnaklardı, hâlâ da üzülürdüm bilseydi eminim.

08 Kasım 2006 (2): Sakallarım kaşınmaya başlamıştı bile daha iki günlük olmasına rağmen. Sakal bırakarak kendime bilim adamı imajı verebileceğimi umuyordum ama lanet kaşınma planlarımı ciddi anlamda baltalıyordu. Kaşınma ve tabii bilim konusunda bir şey bilmemem konusu vardı bir de. Düşünmeme yardımcı olması için bir Bach CD'si koydum müzik setine. Play tuşuna

basmadığım için dakikalarca boşuna bekledim başlamasını müziğin. Karşımdaki dünya haritasına gözümü dikmiş, o harita üzerinde tam şu anda kaç kişinin benimle aynı şeyi düşündüğünü merak ettim. Altı milyar insan da her an farklı şeyler düşünüyor olamazdı. Haritanın üzerinde, ayakları birbirine dolanan sakar bir böcek Endonezya'nın güney kısmından Avustralya'ya ilk kez ayak basıyordu. Müzikten sıkılınca bu sefer Beethoven'dan bir CD koyup Play'e basmadım. Düşünürken müzik tüm konsantrasyonumu bozuyordu ve bir bilim adamının dayanamadığı tek şey konsantrasyonuna yapılan darbelerdir. Kazağımın arkasındaki etiket enseme iyice batmaya başlamıştı ve kesip atmaya karar verdim. Kazağı çıkarıp usulca önümdeki masaya yatırdım. Elime makası alıp en sakinleştirici sesimle korkmamasını, hiçbir şey hissetmeyeceğini anlatmaya çalıştım. İnce, siyah tüyleri çekinerek sağa sola sallanıyor ve derin nefesler alıyordu. Birden kıyamadım ve makası elimden bıraktım, sandalyemin arkasına yaslandım. Beşinci senfoni çınlayıp duruyordu kafamda.

08 Kasım 2006: Başım kokmaya başlamıştı. Aynen eskilerin ağzından düşürmedikleri o deyişte olduğu gibi. Üstelik hafızam da iyice zayıflamış, birkaç saniyelere kadar düşmüştü. Artık sudan buruş buruş olmaya başlayan derim, arkadaşlar arasında alay konusu oluyor, ağzımı açıp kapayarak dolaşmamın taklidini yapıyorlardı. Daha, düzgün bir aile yaşamım bile olmamış, hayatım küçük balıkları yiyip büyüklerden kaçmakla geçiyordu. Lime lime edildikten sonra konservelere doldurulan kuzenimin haberi bile hayata bakışımı değiştirmemişti, ancak aşık olduğum kızın başka bir levrekten 465 tane yumurtası olduğunu duyduğumda saldım gitti. Hiçbir şey umurumda olmadı. Kalbim için omega 3 ve 6 içeren yağı yalamayı bıraktım ve sonuç ortada. Artık sayılı günüm kaldı ve bazen kendimi suyun dışına fırlatıp bir kaç insanın hayranlık nidaları eşliğinde bir iki takla atmak geliyor içimden. Bir zıpkının önüne atlamamak için beni ne tutuyor bilmiyorum bile. Mevsimimiz olsa, Marmara'ya göç eder, orada denerdim şansımı ama hangi yön Marmara onu da bilemiyorum aslında. En iyisi kovuğuma çekilip biraz uyumak.

07 Kasım 2006: Ayın karanlık yüzeyine tekrar taşınalı birkaç gün olmuştu, ama burayı hep evim gibi hissetmeme şaşıyordum. Bizim buralarla ilgili yapılmış en güzel albüm olan 'The Dark Side of the Moon' otuz yıldır etraftaki her yerde çalmaya devam ediyordu. Neil Armstrong denen adama bizim caminin müezzininin yaptığı eşşek şakasından dört beş yıl önce çıkmıştı sanırım albüm. Ayın karanlık yüzünde yaşamının zor tarafı devamlı hareket halinde olmak. Aydınlık yüzündekilerle aramızdaki husumet de bu yüzden. Elektrik faturasını eşit paylaşmak istemiyor adiler. Gelen uzay mekiklerine dünyaya götürmeleri için taş örneği satan ufak bir dükkânım var. Bazen de buraya gelmesini istemediğimiz mekiklerin camlarına atıyoruz bu taşları. Dedem çok yaşlandığı için artık ay dedeliği babama devretmek istiyor ama babam henüz bu sorumluluğu alabileceğini hissetmediğini söylüyor. Ay içim daraldı, çıkıp bir iki krater gezip geliyorum hemen.

05 Kasım 2006 (5): Alkolden alabileceğim her şeyi aldığımı hissediyordum. Artık bir damla daha içemeyeceğimi hissettiğim anda, dudaklarımda bulduğum şeyi kimin oraya götürdüğü ile fazla da ilgilenmiyordum. Unutmak için içmek, içmek için de hatırlamam gerekiyordu. “Sosyal içicilik” ve “dışarı çıktığımda bir iki sigara içerim”den bugünlere ne kadar hızlı gelmiştik. Lunaparktakilerden çok daha baş döndürücü bir eğlence idi bu. Hâlâ bildiğim tek şey hiçbir şey bilmediğimdi, binlerce yıl önce Socrates'in dediği gibi. Ölümümü bekleyen onca insanın önüne ilk kez çıkacak olmak tüylerimi ürpertiyordu. Ben öldüğümde borcumu ödeyecek miydim? Seyredenler alacaklarını alacak mıydı? Neden benim ölümüm onca insanı mutlu ediyordu? Muhtemelen bir çoğu, karşıdan karşıya geçerken yardımcı olacağım insanlardı bunlar ama, benimle darağacı arasındaki o uzun ince yola dizilmiş, ağızlarından salyalar saçarak beni bekliyorlardı. Boynuma değen ipin soğukluğu, pişman olduğumu söylemek istediğim onca insanın kırgınlığı, çok az zaman var ve yapacak çok fazla şey. En iyisi son yemeğimde iskender mi adana mı isteyeceğime karar vermek.

05 Kasım 2006 (4): Bildiğim bütün duaları okumaya başlamıştım. Hiçbir dua hatırlamadığım için bir saniye sonra bu iş bitmişti ve panik halinde kontrol altına almaya çalıştığım nefesimin sesi düşüncelerimi bastırıyordu. Uçaktan korkanların ne kadar öngörülü insanlar olduğunu ve her sene karayolunda ölenlerin havada ölenlerden kaç kat fazla olduğuna dair okuduğum istatistiklerin ne kadar anlamsız kaldığını düşündüm. Sağ tarafımda oturan küçük kız, annesine doğru eğilmiş, 'Anne, anneannemi mi göreceğiz biraz sonra?' diye soruyordu. Anneannemi ne kadar özlediğime şaşırırdım o anda ve ona ne kadar yakın olduğuma. Uçağın hemen dışında bana bakıyor bile olabilirdi. Yana dönerek pencereden dışarı baktım ama kapkaranlıktı her yer. Kaptanın yaptığı anons sakin olmamızı ve sadece bir hava türbülansına kapıldığımızı söylüyordu. O anda burnunun uzayıp uzamadığını merak ettim. Bazen yalan söylemek de kabul edilebilir oluyordu demek. Son söylediğim yalanı, onu ne kadar çok sevdiğimi söylediğim ânı hatırladım. Artık gerçeği öğrenme şansı kalmadığı için benim yaptığım mı doğruydu, yalan bazen mutluluk da verebilir miydi? Lanet olsun, hosteslerin acil iniş durumu sırasında yapmamız gerekenleri anlattığı konuşmadan aklımda hiçbir şey kalmamıştı. Elimi koltuğun altına götürdüm bir şeyler bulabilme umuduyla ama tek dokunabildiğim ölümün soğuk sırtı oldu. İnsan kesin olarak öleceğini bildiğinde düşünceleri gerçek anlamda kontrolden çıkıyor. İki sıra önümdeki kıza seks mi teklif etsem, tam çaprazımdaki başı örtülü kadınla birlikte dua mı etsem, artık bir şey değiştirmeyeceği için cep telefonumu açıp annelere her şey için teşekkür mü etsem bilemedim. Pencere kenarına oturmak yine de akıllıca bir seçimdi. Ne kadar yukarıda olduğumuzu kestirebiliyordum. 11 Eylül'den sonra, hep o Pensilvanya'ya düşen dördüncü uçaktaki yolcular gibi bir kahraman olmak istemiştım. Hem hayatım boyunca yaptığım en kahramanca hareket için adı kediden bir teşekkür bile alamamıştım ve buna ihtiyacım vardı. Adımın yaşaması için bir şans işte. Koridora doğru hareketlendim yanımda oturanlardan özür dileyerek. Tuvaletin ışığı da kırmızı yanıyordu, kim böyle bir durumda işemeyi düşünabiliyor diye merak ettim.

05 Kasım 2006 (3): Gözlerimi kırpmadan ne kadar dayanabileceğimi merak ediyordum. On beş saniye sonra gözler kurumaya başlar. Kırpma isteği iyice belirgin hale gelir. Ne için kastiğımı hatırlamadığım halde hâlâ açık tutuyordum her ikisini de. Canım yanıyor, canımın yanması hoşuma gidiyordu. Bir kez daha aşk acısı çekiyordum, hem de kaçınmak için onca çaba gösterdiğim halde. Gözlerimi kapadığım anda neyi kaçıracağımı bilmiyor, ama bir şeyi kaçıracağımdan ödüm kopuyordu. Sol alt köşeden örümceğe benzer bir karaltının yavaş yavaş altı ayağını da sırayla oynattığını görüyordum. Gözlerimi diktiğim mumun alevi nazlı bir dansöz gibi sağa sola hareket ederken düşüncelerimi aynı tempoyla toparlamaya çalışıyordum. Alev elimi yakmaya başladığında ilk göz yaşı damlası süzüldü usulca yanağımdan aşağı. Hissettiğim hâlâ fiziksel acıdan çok daha içerilerden bir şeydi. Yıllar öncesinde, kor kömürler üzerinde yürüyen Hint fakirleri geldi gözümün önüne. Acıya bağışıklığının arttığı ölçüde daha mı çok acı çekiyordum? Hayatım boyunca sevdiğim kimseyi elde edememiş, elde ettiğim kimseyi sevmemiştim. Arka planda çalan şarkı Tindersticks'in 'Rented Rooms'u bana nazire yapmak ister gibiydi. Gözlerimi ilk kez kırpmak zorunda kaldım. Kapadığım anda, sonsuzluk kadar kısa bir sürede onun yüzünü gördüm. Gülümsüyordu, ela gözleri utangaçça parlıyordu, akli karışmış ne istediğini bilmez tavrı gözlerine yansımış, saçlarından iki tel yüzünün sağ tarafına düşmüştü. Başı yana doğru hafif bir eğimle duruyor, o eğim sayesinde güneş, yanağındaki o minik gamzeden yansıyor. Mona Lisa'yı yaparken Da Vinci'nin model arayışını çok daha kısa sürede sonuçlandırarak o duruşunu gördükten sonra gözümü tekrar açtığımda mum sönmüş, gece bastırılmıştı. Kış saatine hâlâ alışmamıştım.

05 Kasım 2006 (2): Ding ve Dong adlı iki Çinli kardeşin kurduğu 'Ding-Dong' kapı zili pazarlama şirketinde işe başlayalı üç gün olmuştu. Zil çalıp kaçmaya karşı güvenli modeli ile kapı zillerinin Rolls Royce'u olarak ün yapmıştı şirket. Kısa bir eğitimden sonra dışarıdaki ilk günüm, cehennem gibi sıcak bir ağustos öğleden sonrası başladı. Daha yola çıktıktan beş dakika sonra, her model zilden örneklerle dolu zil çantamı çaldılar. 'İmdat zilimi çalıyorlar!' diye bağırsam da insanlar bana deliymişim gibi bakıp oralı olmadılar. En sonunda yakalayamayacağımı kabullendim ve biraz soluklanmak ve keselenmek için Galatasaray Hamamı'na girmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Tellaklar Odası'nın girişe astığı duyuruda, bu hamamda grev olduğunu okuyunca büyük hayal kırıklığı yaşadım. Tam o sırada, yanı başımda aynı yıkılmış ifadeyle lisedeki coğrafya öğretmenimi gördüm. Yanından hiç ayırmadığı küre dünyası ile birlikte gezmeye çıkmıştı. 'Dünya çok kirlendi, yıkatmaya getirmiştik, şansa bak' dedi bana tanımaz gözlerle bakıp ve arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Bozuk para istemeye yanıma yaklaşan genç, uzun saçlı çocuğa şaşkın gözlerle baktım. Tanımadığın birinden para istemek ve o kınayan bakışlarla karşılaşmayı göze almak için insanların nasıl bir ruh halinde olması gerekirdi? Elimi cebime attım ve bir 25 yeni kuruş çıkardım. Yazı tura atacağımı ve bilirse paranın kendisinin olacağını söyledim. İki tarafı da yazı olan hileli paralardan olduğu için ilk seçim hakkını ona verdiğime pişman olmuşum bile. Eğer yazı derse işim bitikti ve soğuk soğuk terliyordum. Bir an için gözlerini kıstı ve düşünmek için ayak

parmaklarına eğdi bakışlarını derin bir soluk verirken. 25 kuruş'a ne alabileceğini hesapladığını düşündüm o anda. Oysa kafasını kaldırdı ve aynı kısık sesle 'Tura' dedi. Bir kez daha kazanmıştım ve hayat güzeldi.

05 Kasım 2006 (1): Mastürbasyonun ne olduğunu keşfedeli daha bir kaç gün olmuştu. Annemlerin benden böyle zevkli bir şeyi nasıl saklayabileceklerine aklım ermiyordu. Tam sonlarına doğru tüm kaslarım aynı anda titiyor ve yüzüm yarı gülümser bir halde kasılıp kalıyordu. Aklıma Medyum Memiş'in hali geliyordu. Bu öyle bir zevkti ki, hayattaki her zevkli şey gibi ya zararlı ya da günah olmalıydı. Din hocama sormalıydım bu konuyu ama nasıl? Hem vücudumun bir uzvunu devamlı surette sıvazlayarak böyle bir zevke nail olmak da aklıma kurcalıyordu. Bileğime aynı hareketi yaptığımda sonuç alamıyordum. Demek ki keramet oradaymış. Ne olurdu ki biri bunu bana daha önce anlatsaydı. Ayıp denilen şey öyle çok şeyimizi kısıtlıyor ki. Bana kimse anlatmıyorsa, ben de kendim öğrenirdim. Ama önce şu bacaklarımın arasındaki pipinin neden olur olmaz rahatsızlandığını keşfetmem gerekiyor.

04 Kasım 2006: Tek bir balık bile kayığımızın etrafından geçmeyeli saatler olmuştu. Ya da uğrasalar bile kıkır kıkır gülüp, aldığımız yemlerle dalgalarını geçiyor olmalıydılar. Balık tutmanın, sadece adrenalin tutkunu balıklar ve yakalananları endişeyle izleyen aileleri için heyecanlı bir uğraş olduğuna ikna olmuştum. Babam ciddi bakışlarını gölün yüzeyine dikmiş, yanındaki soğutucudan bira almaya çalışıyordu. Bir oltanın ucuna ense kökünden asılan solucanın acısına mı, damağına giren bir iğnenin şokunu atlatamadan nefes bile alamadığı bir ortama çekilen balığın yaşadığı işkenceye mi yanayım bilemedim. Aklım, o sabah sadece babamı mutlu etmek için gidemediğim koşu elemelerindeydi. 400 metreyi kırk saniyede koşabiliyor olmam şu ıssız gölün ortasında ne balıklar ne de babam için bir şey ifade ediyordu. Birden her şeyin çözümü geldi gözümün önüne. Onlardan bir tane, bizden bir tane. Göze göz diş diş, İncil'de de yazdığı gibi. Babam da yüzme bilmediği için müdahale edemeyecekti. İşte geliyorum sevgili Nemo seni bulmaya, baba umarım dönüş yolu için yeteri kadar biran vardır.

03 Kasım 2006: Klostrofobimi yenmek için bir maden ocağında çalışmamı tavsiye eden psikologumu neden dinlediğimi hatırlayabilseydim keşke. Hatırlamak için de oksijen lazım ama. Göçüğün sesi nasıldır hiç düşünmemiştim. Kapalı bir alanda seslerin nasıl daha da şiddetlendiğini, kulakları yırtan gök gürültüsüne benzer o sesi, kapkaranlık dar bir alanda her tarafta tanrıyı aradığınız bir kaç saniyelik sonsuzluğu. Bor madeni, işte ilkökul kitaplarında çocuklara dünyada en çok bor bulunan topraklar üzerinde olduğumuzu gururla bildiren o satırlar, az sonra tabutumun üzerine çivileri çakacaklar. Boğularak öleceğinizi bildiğinizde düşüncelerinizin gezinebilecekleri alan da çok sınırlanıyor. Ben sıcacık bir kekten aldığım ilk ısıriikle dilimin yandığı sabahı düşünmek istiyorum, beynim az sonra patlayacak ciğerlerim için yas tutmakta ısrar ediyor. Ne komik, şu anda Cebraill'in kendisi gelip yarın sayısalda çıkacak altı rakamı söylese bile bir şey ifade etmeyecek. Ne çok insanı üzdüm, ne çok insandan özür

dilemek isterdim. Çakmağın taşı parmağımı yakmasa ölene kadar şu karşıdaki duvarı seyredebilirdim. Hayatım boyunca görmek istediğim her şey şu anda karşımdaki kara duvarın oyuklarında gizlenmiş gibi. Şimdi dışarıda, Show TV sunucularının arkasındaki o kafalardan biri olmak için neler vermezdim. Ölmek istemiyorum henüz, maden göçüğü yüzünden ölenler arasında bir istatistik olmak için miydi yani hepsi?

'-Ömer Allah kahretmesin lan seni! Daracık alanda osurdun mu pezevengin evladı?'

02 Kasım 2006: Pijamalarımındaki ayıların en az birinin eksik olduğuna emindim. Çılgın gibi saymama rağmen her seferinde kırk bir çıkıyordu. Kırk ikinci için endişelenmeye başlamış, hayvan hastanelerini aramaya karar vermişim ki, apış aramın yırtıldığını fark ettim. Demek o sırada zayıyat vermiştik. Yatakta gözümü açmadan kolumu sola attım ve çarşafın serinliğini hissettim. Kırk ikinci ayı ile birlikte karım da beni terk etmiş olmalıydı. Eğer bütün arkadaşlarım gibi sadece yaşım geldiği için evlenmiş olsaydım bu durum da beni endişelendirirdi ama hatırlayabildiğim kadarıyla evlenmemişim de. Komodinin üzerinde duran cüzdan bildiğimiz para cüzdanıydı işte, evlilik cüzdanı değil. Gece susayabileceğimi düşünerek cüzdanın yanına bir Paşabahçe bardak koymuştum ve evde su kalmadığı için komşumun mevlidinden aşırıldığı şerbetle doldurmuşum. Şerbet hatırladığımdan tatlı, odanın kokusu uyuduğumdan ekşi, uyanır uyanmaz aklıma gelen hayali istediğimden acıydı. Bir kez daha aşka vücut çalımını atmaya çalışmış, bir kez daha topu kaptırdığımla kalmışım. Daha geçen hafta, çalışma masamda duran deftere baktığımda dikdörtgen bir yüzey görüyordum. Şimdi ağaç olduğu zamanları, çocuğunu okutma derdindeki bir ormancının onu kesişini, SEKA fabrikasında tomruk oluşunu, beyazlaşması için yedirilen kimyasalları, dev makinelerde kesildiğini, yapıştırıldığını, birisinin o kapağı tasarladığını, birisinin onun içine unutmamak için banka şifrelerini yazdığını, bir başkasının da devamlı düşündüğü uzaktaki o hayale sevgi sözcükleri döktüğünü görüyorum. Aşk b(aşk)asının başına geldiğinde güzel sanırım. Acı-haz dengesinin acı lehine olduğuna inanmaya başladım.

01 Kasım 2006: On bir ayın sultanı Ramazan olmasına rağmen, en kasım kasım kasılanı Kasım geldi bir sene daha. Yıllar önce rüyamda bir kasım ayında öleceğimi gördüğümünden beri tırsarım ben ince ince bu aydan. Çekmecemi açtım bir kalem pil aramak için. Parmağımı kapmak için aniden bir hamle yapıp ileri atıldı adı. Son anda kaçabildim, neden böyle vahşice bir hareket yapmış olabileceğini bir pilene⁴ sormaya karar verdikten sonra odanın ortasında, etrafımda daireler çizmeye başladım o stresle. Kollarım yavaş yavaş havalandı, üzerimdeki İskoç eteği de kollarımla birlikte yükselmeye başladı. Başım omzuma doğru eğilmiş halde dönmeye başladım etrafımda. Tatlı bir ney sesi geliyordu kulaklarıma. 'Bu ses de neyin nesi?' diye düşündüm ve yavaşça durup kusmaya başladım. Midem çok fena bulanmıştı. Kusmukların içinde koca bir parça salatalık vardı. Ayağa kalktım ve o sabah saçlarımı taramadığımı fark ettim. Evde tek bir tarak bile yoktu. Saçlarımı, döküldüğü için sıfır numara vurmaya

⁴ Piller konusunda çok şey bilen kimseye pilen denir.

başladığımdan beri evdeki tüm tarakları ve tarak kemiklerini bağışlamıştım Çocuk Esirgeme Kurumu'na. Tam o anda omzumdaki meleklerden biri aniden havalandı ve dengemi kaybettim. Sendeleyip tuvaletin buz gibi fayanslarına tutundum. Soğuk temas biraz kendime getirdi.

31 Ekim 2006: Çıldırımı gibi sağa sola sallanıyordu masa. Üzerindeki sürahi zangır zangır zangırdarken, sürahinin içindeki sular fokur fokur fokurduyordu. Masanın karşısında oturan Ahmet Mete Işıkara'nın aşırı stresli olduğu için masayı ayağı ile salladığını fark edene kadar beklenen Marmara depreminin geldiğine öylesine emindim ki. 'Sigarayı neden bıraktım sanki, salak gibi onca nefesten mahrum bıraktım kendimi, işte az sonra öleceğim' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ensesinden tutup kaldırmak istedim yanımdaki ilkokul çocuğunu ama ensesi kökünden çıkıp elimde kaldı. Bir başa bağlı olmayan ense gerçekten korkunç bir görüntüymüş. Attım elimden, koşarak binanın yanındaki süpermarkete kaçtım. Markette elimde altı parça eşya olmasına rağmen kimsenin laf etmeyeceğine güvenerek ekspres kasaya girdim. 'Bugün altı parça malzemeye laf etmeyen halk yarın yediye de etmez' diye düşünürken önümdeki ev hanımı kadın, kasiyer kızın uzattığı poşetleri tek tek yanındaki çocuğun kafasında denemeye, kafasını tamamen saranları da kenara ayırıp aldığı kavunlar için kullanmaya başladı. Çocuğa kavun kafalısın demeden mesajı vermenin bu yaratıcı yolu karşısında hayranlık duydum. Benim aldıklarım 14 lira 29 kuruş çıktı ve ben yine 1 kuruş içeri girdim. Bir yeni kuruşları çok özledim. Bugünlerde her şey daha mı parlak, bana mı öyle geliyor? Tanrı bizleri tam net göremediği için parlaklık ayarı ile oynamış gibi hayatın. İçim kıpır kıpır ediyor, parmaklarım tıpır tıpır ederken masamın üzerinde bıcır bıcır çocuk sesleri de geliyor sanki her yandan. Bir bilene sormalı, diye düşündüm yatağım Rudolph'un güvenli kollarına doğru ilerlerken...

05 Ekim 2006: Bugün sabah tam sekizde alarmım çaldı, hangi şarkıydı hatırlamıyorum çalan. Beş dakika için snooze'a bastım. Tam beş dakika sonra tekrar çaldı. Yatağın sağından kalktım. Gece yastıklarımın birisi yere düşmüş. Hüzünlendim biraz onu öyle boynu bükük, duvara dayalı görünce. Terliklerime bakındım bir süre ama sanırım onlar benden önce uyanmış, kahve yapmaya mutfağa gitmişlerdi bile. Yavaşça tuvalete girip çişimi yaptım. Mutfağa gidip tost makinesini çalıştırdım. Dönüp tıraş olmaya başladım. Tıraş makinem iki gün önce bozulduğu için yeniden tıraş bıçağına dönmek zorunda kalmıştım. Yüzümü Gillette köpükle köpürttüm ve hızlı bir şekilde tıraş oldum. Bu arada çenemin sağ yanında arkada bir tutam sakal kalmış. Sonra mutfağa gidip kepekli ekmeğin arasına iki dilim domates ve beyaz peynir koyup tostumu hazırladım. Ayakta mutfak bankosuna dayanıp tostun yerken hiçbir şey düşünmedim. Sonra yeniden tuvalete gidip dişlerimi fırçaladım, roll-on sürdüm, mouth wash ile ağızımı yıkadım. Müşteriye gideceğimiz için takım elbisemi giydim. Kravatımı (hırvat buluşu) bağladım ve parfüm (fransız buluşu) sıktım. Son anda cep telefonumu (amerikan buluşu) unuttuğumu fark edip odaya döndüm ve alıp cebime koydum. Ayakkabılarımı sildim, ceketimi giydim ve arkama bile bakmadan kapıyı kilitleyip çıktım. Arabanın anahtarını unuttuğum için arabadan söylene söylene döndüm,

tekrar kapıyı açtım ve anahtarı aldım. Bir gün daha başlamıştı ve düne çok benziyordu ve ondan önceki güne ve ondan öncekine...

04 Ekim 2006: 'Damlalar damladı' dediğimde, aynı kelimeyi hem özne hem yüklem yaptığımda, yapamayacağım şey olmadığına inandım. Aynı cümlede sözün içinden özü çıkarabildim, yansıyamda kendimi gördüm. Yansımasına dikkat etmeyen adamdaki özgüven eksikliğinin acı tadını aldım tam genzimde. Beremi takarken yan gözle baktım yine de aynaya. Soğuğu daha dışarı çıkmadan önce, el eklemlerimdeki sızlamalarda hissettim. Kış kendini tatlı bir acıyla hissettirir her zaman. Bu yüzden de asildir kış, uyuyarak bağrına yatanı sevmez, herkes çalışmalı ve burada olduğu için şükran duygularını kendisine sunmalıdır. Yazsa sinsidir. Bir stres altında ve yalan söylerken terleriz, bir de yazın. Uykuya yatmasını ister herkesin, 'Çalışmayın yatın, siz mi kurtaracaksınız memleketi?' adamıdır bu ibne yaz. Soğuğu aniden eklemlerimde hissetmek de bu sene yeni eklenenlerden biriydi. Önce ilk gri saç, sonra on beşer dakika öne kaymaya devam eden uyku saatleri ve sonra kolayca kasılan, tutulan kaslar, şahsi 29 Ekimimde tören geçidiyle geçtiler önümden. Ama hiçbirinin adımları diğerini tutmuyordu. Bando da kendi çaldığını duymazmış gibi Mehter Marşı'nı 10. Yıl Marşı'nın üstüne çalmaya başladı. Daha fazla hiçbir şeyin ters gidemeyeceğini fark edip derin bir nefes verdikten sonra rahatladığınız o anlardan biriydi işte. Sigarayı bıraktığımı yine unutan elim benden habersiz gömleğimin cebinde sigara arıyordu- yine.